

resurse spirituale

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

Nr. 36 - 2016

FAMILIA MODERNĂ ȘI FAMILIA LUI DUMNEZEU

**Închinarea în familie:
INIMA CĂMINULUI CREȘTIN**
Rob Rienow | 3

**Binecuvântarea unui tată:
CE SPUNE SCRIPTURA TAȚILOR DESPRE CREȘTEREA COPILOR**
Mark Entzminger și Scott Harrup | 7

OPT OBICEIURI PREZENTE ÎN CĂSNICIILE CRISTICE
Robert S. Paul | 13

PĂRINTELE SINGUR ȘI FAMILIA
Dennis Franck | 18

LUCRAREA UNICĂ A MAMELOR
Marcia Lednicky | 23

**Slujește, nu striga:
SLUJIND FAMILIILOR LGBT CU DRAGOSTE ȘI COMPASIUNE**
Interviu cu Rick Cole | 27

**Seria „Trăirea în Împărăție” Partea a 8-a:
PIEDICI ÎN CALEA TRĂIRII ÎN ÎMPĂRĂȚIE**
H. Maurice Lednicky | 31

EL A FĂCUT TOTUL BINE
Ron Pitts | 34

**„Totul este relativ” și alte afirmații absolute:
EVALUAREA RELATIVISMULUI**
Paul Copan | 37

REVISTA resurse spirituale

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro
www.liferomania.ro

resurse
spirituale

Revistă publicată de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
OP 10, CP 25, 410610 - Oradea, România
Tel.: 0359.322.744; 0359.177.636; 0744.624.236
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.
liferomania.ro; www.resursespirituale.ro

Colectivul de redacție:

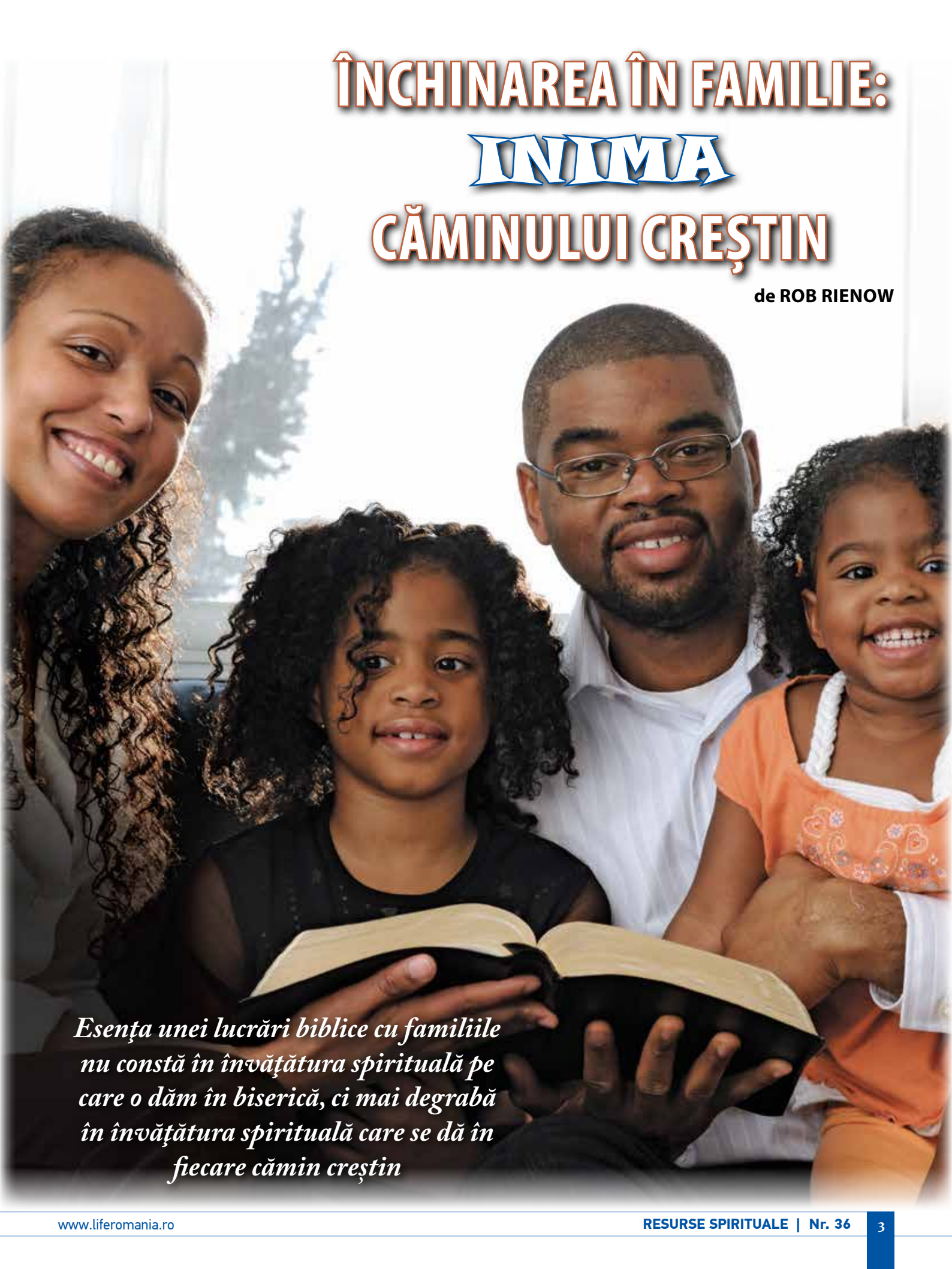
Redactor Șef. Warren Flattery
Traducător: Lurențiu Pășcuți
Editor: Cristian Ardelean
Layout: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

ÎNCHINAREA ÎN FAMILIE: INIMA CĂMINULUI CREȘTIN

de ROB RIENOW

Esența unei lucrări biblice cu familiile nu constă în învățătura spirituală pe care o dăm în biserică, ci mai degrabă în învățătura spirituală care se dă în fiecare cămin creștin

In vara lui 2004, Dumnezeu m-a dus într-un moment de zdrobire sufletească. Slujisem ca pastor de tineret timp de 10 ani. Amy și cu mine eram căsătoriți de tot atâta timp, iar Dumnezeu ne binecuvântase cu patru copii. Problema era că inima mea era la serviciu, nu acasă. Pasiunea mea era să fac ucenici din copiii și tinerii din biserică. Nu aveam însă nicio viziune și niciun plan de a-mi uceniciza propriii copii. Eram un lider spiritual la biserică, dar unul pasiv acasă. Dumnezeu m-a adus la pocăință și mi-a întors inima spre lucrarea mea cea mai importantă, aceea de a-mi conduce familia să iubească și să-L urmeze pe Dumnezeu.

Biserica se confruntă cu o criză. Ne pierdem majoritatea copiilor în defavoarea lumii. Potrivit mai multor studii, între 60–80 la sută dintre copii ce cresc în bisericile noastre abandonează credința când ajung adulți.¹ Cum s-a putut întâmpla așa ceva?

Pentru mulți, primul răspuns la această criză este o chemare urgentă de a îmbunătăți programele pentru copii și adolescenți din bisericile noastre. În realitate însă, problema fundamentală nu se află în biserică, ci în familia creștină. Până la începutul secolului XX, oamenii considerau un lucru normal ca educația spirituală a copiilor să fie responsabilitatea părinților și a bunicilor în sânul familiei.

IUBIREA DE DUMNEZEU ÎNCEPE ACASĂ

În Matei 22 Isus a indicat spre cea mai importantă poruncă din Biblie: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:5-7).

Imediat după cea mai mare poruncă Dumnezeu și-a îndreptat atenția asupra vieții de familie. El a vorbit în mod concret părinților și le-a spus să-și trăiască dragostea pentru El făcând tot ce le stătea în putință să-și transmită mai departe credința copiilor lor. Îl iubim noi cu adevărat pe Dumnezeu? Atunci trebuie să fim mai serioși în ce privește responsabilitatea noastră de a ne învăța copiii Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este prima misiunea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu imediat după cea mai importantă poruncă din Biblie. Acesta este scopul calității de părinte și bunic: de a întipări în inimile copiilor noștri dragostea pentru Dumnezeu. În miezul celei mai mari porunci se află ucenicia în familie, părinții ca primii învățători spirituali ai copiilor lor.

Închinarea în familie de-a lungul istoriei

În secolul XVII, liderii bisericii făceau regulat vizite în fiecare familie pentru a evalua dacă părinții își ucenicizau copiii prin practicile regulate ale închinării familiale. În anul 1647, credincioșii din Scoția au publicat Îndreptarul pentru închinarea în familie, în care au scris: „Adunarea cheamă și desemnează lucrători care să cerceteze și să

investigheze minuțios dacă există în mijlocul ei vreo familie sau familie care neglijează datoria închinării familiale. Dacă se identifică o astfel de familie, capul familiei trebuie sfătuit în particular să-și îndrepte greșeala; iar în cazul în care persistă în ea, el trebuie muștrat cu seriozitate de către adunare; dacă și după această muștrare se constată că neglijează închinarea familială, să fie suspendat și îndepărtat de la Cina Domnului pentru încăpățânarea lui de a persista în acest păcat, până se îndreaptă.”

Închinarea în familie era o problemă majoră de disciplină bisericească. De ce au luat bisericile această problema atât de în serios? De ce au investit ei atât de mult timp pentru a merge din casă în casă ca să încurajeze și să se asigure că familiile se închinau împreună? Închinarea în familie era o prioritate deoarece bisericile erau pasionate de Marea Trimitere. Ele își doreau mai mult ca orice să vadă Evanghelia lui Cristos înaintând atât la nivel local cât și global. Ele știau că Marea Trimitere de a face ucenici începea cu fiii și ficele lor. Ele știau că Dumnezeu a spus clar în Biblie că părinții și bunicii trebuie să preia conducerea educației spirituale a copiilor și nepoților lor. Pentru ei, o biserică nu lua în serios Marea Trimitere dacă nu lua în serios închinarea în familie.

Spre finalul secolului XIX, Charles Spurgeon a fost profund îngrijorat de schimbările care aveau loc în cultura creștină. El a văzut că părinții delegau tot mai mult responsabilitatea educării spirituale a copiilor lor bisericii, în loc să preia ei conducerea în sânul familiei. În articolul său intitulat „Trezirea de care avem nevoie”, el a scris: „Ne dorim cu adevărat o trezire a religiei familiei. Familia creștină a fost bastionul evlaviei în zilele puritanilor, dar în aceste vremuri rele, în sute de familii așa-numit creștine nu există închinare, nu există restricții pentru fiii care cresc și nu există nicio educație sau nicio disciplină sănătoasă. Cum ne putem aștepta să vedem Împărăția Domnului nostru înaintând când ucenicii Lui nu-și învață propriii copii Evanghelia? O, bărbați și femei creștine, fiți temeinici în ce faceți, în ce cunoașteți și în ce învățați. Instruiți-vă familiile în frica de Domnul și fiți voi înșivă un exemplu de «sfințenie pentru Domnul», ca să puteți rămâne o stâncă în mijlocul valurilor de greșeală și nelegiuire care răcnesc în jurul nostru.”

Mesajul lui Spurgeon este de o necesitate disperată în zilele noastre. Bărbați și femei cucernice din bisericile în creștere sunt provocați mereu să se implice în lucrare. Adesea lucrarea este sinonimă cu „a se oferi voluntar în cadrul unui program din biserică”. De dragul generațiilor viitoare, trebuie să ne întoarcem la viziunea biblică ce spune că lucrarea începe în casele noastre.

Închinarea în familie este tot mai rară în căminele creștine de astăzi. În cadrul conferințelor pe teme de familie pe care le țin în biserici, întreb adesea participanții câți dintre ei au crescut în familii care practicau un fel de închinare sau timp devoțional cu toată familia. Răspunsul este același: între 10 și 15 la sută dintre creștinii adulți din bisericile noastre s-au închinat cu familiile în care au crescut. Într-un sondaj științific, George Barna a descoperit că „mai

¹ Rob Rienow, *When They Turn Away* (Grand Rapids: Kregel Publications, 2011).

puțin de a douăzecea parte dintre cămine s-au închinat lui Dumnezeu în afara unui program de biserică sau au un fel de studiu biblic regulat sau un timp devoțional comun în timpul unei săptămâni obișnuite.”²

CE POT FACE PĂRIȚII?

Există multe obiceiuri și practici ce pot îmbogăți și întări spiritual familiile noastre. Luatul meselor împreună. Slujirea vecinilor. Voluntariatul împreună în cadrul bisericii. Participarea, ca familie, la misiuni pe termen scurt.

Aceasta sunt doar cireșa de pe tort. Ca să avem unde pune „cireșa” trebuie mai întâi să facem tortul.

Exercițiul formează temelia esențială a căminului creștin.

„Să vorbești de ele când vei fi acasă” (Deuteronom 6:7).

Dumnezeu cheamă pe cei ce sunt capul casei să își adune familia împreună pentru un timp pe care istoria creștină îl numește închinarea în familie. „Să vorbești despre ele [Cuvântul lui Dumnezeu] când vei fi acasă” (accentul îmi aparține). Închinarea familială este acel timp când toată casa se strânge laolaltă pentru rugăciune, citirea Biblie și conversație spirituală. Familiile mănâncă hrană

Resurse pentru închinarea familială

Descărcați gratuit ghiduri de închinare pentru părinții și buncii din biserica voastră la www.visionaryfam.com/downloads/

fizică împreună pentru a-și hrăni trupurile. Închinarea familiei este masa spirituală care le hrănește sufletele.

În anul 2004, m-am confruntat cu realitatea că programul meu nu-mi permitea să am timp regulat de închinare cu familia mea acasă. Acest îndemn clar al lui Dumnezeu m-a făcut să mă simt vinovat pentru că programul pe care-l alesesem mă făcea să păcătuiesc și mă

² George Barna, *Transforming Children Into Spiritual Champions* (Ventura, California: Regal, 2003), p. 125.

Biserica ta poate echipa familiile

Iată câteva modalități practice în care biserica ta poate încuraja și echipa părinții să-și ucenicizeze copiii în căminul lor prin închinarea în familie:

Oferă părinților textul predicii principale de duminică următoare, împreună cu un cântec pe care îl veți cânta la programul de săptămâna următoare. Încurajați fiecare familie să citească acel pasaj din Biblie și să cânte acel cântec împreună peste săptămână. Acest lucru nu doar că va încuraja mai multe familii să se închine, ci va accelera din punct de vedere spiritual mințile și inimile copiilor și adulților deopotrivă ca să vină

la programul de închinare. Copiii care se închină acasă cu familia vor fi instruiți și echipați să se implice în închinarea colectivă a bisericii. Spunând părinților ce urmează săptămâna viitoare și cerându-le să preia conducerea în citirea unui pasaj din Biblie și în rugăciunea cu copiii acasă, puteți începe să creați o cultură a uceniciei în familie în biserica voastră.

Aveți clase pentru adulți sau grupe mici la biserică? Ce ar fi dacă la finalul acelor momente de ucenicie a adulților liderul ar spune: „Ei bine, iată prima provocare pe care doresc să v-o fac. Luați pasajul pe care l-am studiat astăzi și ceea ce am învățat din el și împărtășiți acele lucruri acasă cu copiii, nepoți și nepoatele.”

Inima unei lucrări cu familiile orientată spre Biblie nu constă în educația spirituală oferită în biserică, cât în cea din fiecare cămin creștin. Dacă veți învăța căminele din biserica voastră să aibă un timp de închinare cu familia regulat, consecvent și veritabil, veți vedea Evanghelia atingând generațiile viitoare.

Rob Rienow, D.Min.

împiedica să practic primul lucru specific pe care mi-l cerea Dumnezeu ca răspuns la cea mai mare dintre poruncile Lui.

Închinarea în familie

Multe familii s-ar putea să vadă nevoia unui timp de închinare comun, dar nu știu cum să o facă. Cereți-le să ia în calcul combinarea și potrivirea următoarelor cinci elemente în dorința lor de a dezvolta o închinare familială.

1. Activități. Unele dintre cele mai plăcute momente de închinare cu familia sunt cele în care investim energie pentru a pregăti o activitate simplă care să ne ajute să pătrundem în lectura biblică. Acest lucru este benefic în mod special copiilor mai mici. Adesea ne jucăm șarade pe teme biblice. Unul încearcă să imite o întâmplare din Biblie în timp ce toți ceilalți încearcă să ghicească despre ce este vorba. Căutați lecții practice simple care să explice principii spirituale. Dacă aveți în familie copii de vârste foarte diferite cereți copiilor mai mari să pregătească o activitate pentru cei mai mici.

2. Cântarea. Când cântăm ne apropiem de Dumnezeu și unii de alții. Nu trebuie să fiți înzestrați din punct de vedere muzical. Puneți un CD sau un DVD și cântați împreună cu el. Dacă începeți să cântați cu copiii de mici, veți deveni o familie care va cânta împreună generații la rând.

3. Lectura biblică. Aceasta este inima închinării în familie. Ceea ce copiii voștri au nevoie cel mai mult este să vă vadă deschizând cartea lui Dumnezeu și citind-o cu o inimă credincioasă. În unele zile puteți citi un simplu proverb. În altele puteți citi câteva capitole dintr-o Evanghelie. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător (Evrei 4:12). Cuvântul lui Dumnezeu vă poate da înțelepciunea care duce la mântuire (2 Timotei 3:15). Vrajmașul va face tot ce-i stă în putință să vă împiedice să citiți Biblia împreună ca familie. În ea găsiți puterea care vă poate transforma inimile și înnoi mințile.

4. Discuții. Vorbiți despre pasajele biblice pe care le citiți. Ce adevăr învățați din Cuvântul lui Dumnezeu? Cum se aplică acel adevăr la viața voastră? Unor părinți le este frică să nu le pună copiii întrebări la care să nu aibă răspuns. Nu vă îngrijorați. Încurajați tot felul de întrebări. Mergeți la păstor cu ele. Duceți-le înaintea Domnului în rugăciune.

5. Rugăciunea. Partea mea favorită a zilei este momentul în care toți cei șase membri ai familiei noastre ne așezăm pe genunchi în jurul mesei noastre pentru cafea (mesei noastre de rugăciune). Ne mărturisim păcatele. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru bunătatea și credincioșia Lui. Ne rugăm pentru cei bolnavi și suferinzi. Ne rugăm pentru cei pierduți, ca să se pocăiască și să-și pună încrederea în Cristos. Ne rugăm ca Dumnezeu să folosească familia noastră și biserica noastră pentru slava Lui în toată lumea.

Considerați folosirea metodei de rugăciune sus-jos. Provocați pe fiecare membru al familiei să împărtășească cel mai înălțător lucru din acea zi. Apoi provocați să împărtășească cel mai de jos moment din acea zi. Care a

fost lucrul cel mai dificil cu care s-au confruntat? După ce împărtășesc toți, cereți cuiva să se roage și să vină cu toate acele greutăți înaintea Domnului, cerând harul și puterea Lui pentru a le înfrunta.

ÎNCEPEȚI ACUM

Încurajați părinții să nu aștepte să înceapă închinarea în familie când vor deveni creștini mai buni. Părinții nu trebuie să aștepte să-și mai elibereze programul haotic sau să mai crească puțin copiii. Încurajați-o să acționeze pentru a crește timpul alocat rugăciunii și Scripturii în căminele lor.

Adevărata schimbare începe cu o pocăință adevărată. Dacă părinții nu și-au condus familiile și copiii din punct de vedere spiritual, încurajați-i să mărturisească lucrul acesta Domnului și să primească iertarea Lui prin Cristos. Provocați-i să ceară lui Dumnezeu să le întoarcă inimile spre slujirea copiilor. Învățați-i să facă din aceasta misiunea numărul 1 din viețile lor, pentru a întipări în inimile copiilor lor dragostea pentru Dumnezeu.

Încurajați-i să mărturisească și familiilor lor. Spuneți-le cum i-a convins și i-a chemat Dumnezeu să crească în practicarea închinării în familie. Împărtășiți-vă temerile și neliniștile cu ei. Invitații să vă urmeze în dorința de a-L urma pe Cristos.

Lansați-vă familia

Dumnezeu vrea să folosească timpul de închinare din familie ca o trambulină pentru familii, ca acestea să influențeze lumea pentru Cristos. Când părinții vor face ordine în prioritățile din familie, Dumnezeu le va transforma inimile, iar ei vor:

- acționa pentru a se apropia de vecinii care au nevoie de rugăciune, sprijin și mântuire;
- deschide inimile unii față de alții în timpul meselor;
- da bani celor în nevoie și cauzelor în care cred, în loc să cumpere ultimul lucru apărut;
- folosi vacanța pentru a sluji și a merge în misiune;
- se vor ierta unii pe alții, în loc să fiarbă de supărare.

Există sute de moduri în care Dumnezeu poate folosi familiile pentru zidirea Împărăției Lui. Nu vom îndeplini lucrurile cele mai importante punându-le pe locul doi. Dumnezeu cheamă înainte de toate familiile să se închine împreună. Pe măsură ce familiile se vor închina lui Dumnezeu în casele lor, El le va binecuvânta pentru generații.

ROB RIENOW, D.Min., Wheaton, Illinois, slujește ca fondator ale Visionary Family Ministries (www.visionaryfam.com) și ca pastor al Gospel Fellowship Church. A scris șase cărți printre care și *Visionary Parenting și Unlimited Kingdom: Uniting Church and Family in the Great Commission.*

**B
I
N
E
C
U
V
Â
N
T
A
R
E
A

U
N
U
I

T
A
T
Ă**

PĂRINȚII DE ASTĂZI POT ROSTI
BINECUVÂNTĂRI DĂTĂTOARE DE VIAȚĂ
PESTE VIEȚILE COPIILOR LOR
ȘI POT VEDEA REZULTATE
CU IMPACT ETERN URMÂND
ACESTE PRINCIPII BIBLICE.

BINECUVÂNTAREA UNUI TATĂ

*Ce spune Scriptura tatilor
despre creșterea copiilor*

de MARK ENTZMINGER
și SCOTT HARRUP

Într-una dintre cele mai mișcătoare narațiuni de familie din Scriptură, patriarhului Iacov (cunoscut și ca Israel) se afla pe moarte în Egipt, după o viață tumultoasă de peste un secol. Și-a strâns fiii în jurul patului de moarte și le-a spus niște adevăruri marcante (Geneza 49:1–28). Cuvintele lui sunt sincere și proclamă atât binecuvântarea lui Dumnezeu, precum și, în unele cazuri, măsura Lui disciplinară: „I-a binecuvântat pe fiecare cu o binecuvântare deosebită” (versetul 28).

Cartea Genezei zugrăvește deschis dinamica familiilor din semințiile poporului ales al lui Dumnezeu. Spectrul evaluării părintești a lui Iacov reflectă decenii de observare a unor momente de referință din viața fiilor săi, atât vrednice de laudă, cât și rușinoase. Propria înșelăciune a lui Iacov l-a privat pe fratele său Esau de binecuvântarea tatălui lor Isaac. Isaac și Avraam înaintea lui, au trăit ambii ca oameni ai credinței, însă cu picioare de lut.

Narațiunea Genezei îndreaptă atenția taților de astăzi spre un adevăr minunat: părinții care dau cinste lui Dumnezeu devin exemple ale unei influențe divine care pot schimba viețile copiilor lor. Geneza ne slujește ca deschiderea unei porți biblice spre influența îndrumată de Dumnezeu a calității de tată. Asemenea lui Iacov, tații de astăzi pot rosti binecuvântări dătătoare de viață asupra copiilor lor, observând rezultate cu o semnificație eternă.

Binecuvântarea trece dincolo de cuvinte, chiar și de cele spuse în rugăciune. Ea cuprinde tot ce este omul și influențează ceea ce băiatul sau fata vor deveni.

PREZENȚA

Cultura noastră caută să înșele părintele făcându-l să creadă că prezența lui virtuală poate modela vieți. Mesajele instantanee și like-urile pe Facebook nu vor înlocui niciodată legătura în carne și oase pe care a rânduit-o Dumnezeu între tați și copiii lor. Luați în considerare Deuteronom 6:6, 7: „Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.”

Fiecare propoziție din această frază vorbește despre o legătură personală, iar imaginea de ansamblu despre o interacțiune de-a lungul zilei. Da, cariera, școala și relațiile din afara familiei exercită o presiune asupra noastră, însă când scopul nostru este să comunicăm față-n față cu fiecare prilej, acele ocazii se înmulțesc.

Prea mulți părinți încearcă să aplice acest pasaj printr-o falsă segmentare a zilei lor. „Cât timp facem ceva împreună dimineața și cât timp facem ceva împreună în timpul meselor...”

Este un început bun, dar învățați să faceți lucrul acesta în dreptul fiecărui aspect al vieții voastre. Deuteronomul zugrăvește o imagine a copiilor voștri care vă urmăresc fiecare pas, de când vă treziți dimineața și până când mergeți la culcare seara.

Deoarece copiii sunt niște imitatori, trebuie să trăim Cuvântul. Trebuie să ne trăim cu voce tare credința, ca și copiii noștri să o prindă. Problema nu se pune astfel: „O,

acum suntem în mașină și trebuie să mă asigur că vorbim ceva din Biblie.”

Mai degrabă, când sunt în mașină și se întâmplă ceva, trebuie să mă asigur că ea, credința, și Cuvântul lui Dumnezeu sunt în mine într-o așa măsură încât să iasă la iveală fie în conversații, fie în situații limită.

Prima dată când vă veți recunoaște cuvintele la proprii copii, atunci când ei vor reproduce lucruri pe care le spuneți, veți reacționa șocați: „N-am știut că au reținut lucrul acela.”

Cartea Deuteronom insistă că nu ar trebui să fim surprinși de mimetismul copiilor noștri. Ei ne urmăresc 24 de ore, șapte zile pe săptămână, fie că vrem, fie că nu vrem. Îndemnul cărții Deuteronom este să facem lucrul acesta în mod intenționat, să lăsăm credința noastră să se manifeste în mod natural.

EXEMPLUL PERSONAL

„El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii, ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor; pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui” (Psalmul 78:5-7).

Ce era mai exact această „mărturie” pe care a pus-o Dumnezeu în poporul Său? Mergând dincolo de cerințele sistemului sacrificial de închinare, aceasta privea detaliile trăirii zilnice. Astfel că, pentru a învăța cu adevărat următoarea generație legea lui Dumnezeu, părinții aveau obligația de a respecta ei înșiși cerințele legii în munca lor zilnică sau în timpul liber.

Tații trebuie să trăiască în așa fel încât copiii să crească în cunoașterea lui Dumnezeu și să absoarbă tot ce are Dumnezeu pentru ei. Aceasta nu are nimic de a face cu legalismul sau auto-îndreptățirea, ci cu un accent nou testamentar de a trăi cum a trăit Isus și de a îndrepta copiii noștri spre El prin exemplul nostru personal. Făcând astfel, creăm un lanț de trăire evlavioasă care străbate generații la rând.

Fiul nostru cel mare, Colby, a înțeles deja acest concept. El caută să devină prieten cu acei copii care nu au o credință puternică sau o familie puternică. Ne rugăm împreună cu Colby pentru aceștia în mod regulat. Unul dintre primii lui prieteni de la școală a fost crescut fără a fi învățat despre Dumnezeu, iar când Colby i-a dat o Biblie, părinții prietenului său l-au obligat să i-o returneze. A fost o lecție puternică, dar simplă în ce privește influența pe care o pot avea copiii noștri pentru Cristos.

Am privilegiul să slujesc astăzi prin influența a trei generații Asemblies of God care au fost înaintea mea. Străbunicii mei au contribuit la plantarea bisericii în care am crescut, First Assembly of God din Jamestown, N.D. Bunica mea a fost una dintre primii învățători de Școală Duminicală. Ea a predat copiilor din clasele elementare mai bine de 60 de ani. Părinții mei s-au întâlnit la Institutul Trinity Bible, iar tatăl meu a părăsit o biserică germană timp de aproximativ doi ani înainte să mă nasc eu. El și mama au rămas foarte

activi în viața bisericii. Tatăl meu mi-a fost păstor de copii, înainte ca această titulatură să fie folosită.

Ei au fost un astfel de exemplu de lucrare și umblare vie cu Dumnezeu încât trăirea lor a rămas în mintea și duhul meu.

BINECUVÂNTAREA

Când viața unui tată evlavios este în concordanță cu mărturisirea lui de credință, cuvintele sale au o putere enormă asupra destinului copilului său. Binecuvântarea verbală a unui copil este cheia creșterii lui cu o protecție spirituală corespunzătoare.

Binecuvântarea copiilor noștri nu doar că le va influența viețile. Ceva dinamic se întâmplă totodată și în viața părintelui. Da, binecuvântarea fiilor mei realizează lucruri mari în viețile lor, dar când îi privesc pe Colby și Cadyn ca binecuvântările lui Dumnezeu pentru mine și când rostesc binecuvântare asupra vieților lor, atunci încep să-i văd diferit. Nu mai sunt o povară pentru mine. Nu mai îmi stau în cale. Nu sunt „copii problemă”. Ei devin rezervoare incomensurabile de bucurie injectată profund în fiecare mădular al ființei mele.

În anii mei de slujire, am auzit și am văzut multe lucruri într-o casă care demonstrează că mama și tatăl nu-și au inimile la locul potrivit ca să poată rosti o binecuvântare sinceră. Aceștia își privesc copiii ca pe niște neplăceri, cheltuieli financiare, ca obstacole în împlinirea visurilor lor.

Dacă aș putea să pun un semn de exclamare în dreptul unui adevăr despre tații de astăzi, aș spune: „Tată, îndreaptă-ți inima spre copilul tău ca spre o binecuvântare ce trebuie administrată, nu ca spre un proiect ce trebuie manageriat.”

Când îngrijiți de ce a pus Dumnezeu în inimile copiilor voștri și îi ajutați să-și atingă potențialul în El, îi conduceți spre un succes și spre o semnificație mult mai mare decât în cazul în care vă impuneți propriile vise asupra lor.

Am avut de-a lungul vieții mele un profund sentiment al binecuvântării datorite de părinții mei, în mod special când nu demult am trecut printr-o perioadă de tranziție în lucrarea de slujire. Când ne-am mutat din Dakota de Sud pentru a sluji la biroul național din Springfield, Missouri, mi-au spus: „Ne-ar plăcea să fii mai aproape de casă, dar

Cuvântul lui Dumnezeu și fiul tău

„Și voi, părinților, nu întârâtați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în musturarea și învățătura Domnului.” (Efeseni 6:4)

Multe principii biblice se aplică educării ambelor genuri, însă există un element aici care se aplică în mod particular relației dintre tați și fiii lor. Este foarte ușor pentru competitivitatea masculină să erodeze judecata sănătoasă a tatălui în relația lui cu bărbatul în devenire. Tații pot fi brutali și duri, dar n-ar trebui niciodată să-și agreseze emoțional sau fizic copiii.

„Băieții aceștia s-au făcut mari. Esau a ajuns un vânător îndemânatic, un om care își petrecea vremea mai mult pe câmp; dar Iacov era un om liniștit, care stătea acasă în corturi.” (Geneza 25:27).

Iată o imagine relevantă a lumii în care trăim, a societății care ia mereu cu asalt rolurile specifice fiecărui gen. Tații își pot învăța fiii să înfrunte cele mai mari provocări ale activităților în aer liber, dar îi

pot instrui și să ajute cu treburile gospodărești. Ambele aspecte ale vieții se regăsesc în exemple biblice.

„Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei!” (Psalmul 127:4,5).

Există un element dat de Dumnezeu a masculinității care are rolul de a proteja. Metafora folosită în acest pasaj ia notă de puterea copiilor loiali, făcând aluzie la valoarea fiilor puternici. Învățați-vă fiii să dea dovadă de o dragoste jertfitoare și să fie gata să-și dea viața pentru o mamă, o soră sau orice altă persoană amenințată de rău.

„Către Timotee, adevăratul meu copil în credință: Har, îndurare și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru,

și de la Hristos Isus, Domnul nostru!” (1 Timotei 1:2).

Iată adevărul central al creșterii unui fiu: Scopul vostru suprem să fie acela de a vă asigura că el devine adevăratul vostru „copil în credință”. Dacă îi oferiți totul în lumea aceasta, dar el își pierde sufletul, veți suferi o pierdere ireparabilă.

„Fiul meu Absalom! Fiul meu, fiul meu Absalom! Cum n-am murit eu în locul tău! Absalom, fiul meu, fiul meu!” (2 Samuel 18:33).

Iată cele mai devastatoare cuvinte ale unui tată din toată Scriptura. Ele vorbesc despre esența semnificației rolului de tată evlavios. Un tată evlavios va face orice sacrificiu pentru a salva un fiu cu probleme. În cazul lui David, Absalom nu mai putea fi salvat. În cazul nostru, acest apel pentru fiul nostru poate însemna totul.

apreciem chemarea lui Dumnezeu în viața ta mai mult decât a te avea pe tine aproape.”

Ce binecuvântare. E ca și cum ar spune: „Îți dau drumul. Nu fac altceva decât să îngrijesc de ceea ce Dumnezeu a pus în tine.”

Îmi doresc și eu acest lucru pentru Colby și Cadyn. Dacă am grijă de ceea ce a pus Dumnezeu în inimile lor în loc să mă concentrez exclusiv asupra administrării lor prin disciplină, ascultare și conformare, conversația noastră se schimbă. Acest lucru îmi transformă experiența mea ca părinte.

Înseamnă aceasta că instruirea și disciplina nu-și mai au locul? Sigur că nu. Puteți binecuvânta de la distanță, însă nu puteți fi părinte de la distanță. A binecuvânta fără a petrece timp cu copilul nostru este ca acea binecuvântarea goală pe care o descrie apostolul Iacov: „Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele, și unul dintre voi le zice: «Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi? Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși” (Iacov 2:15–17).

Aș putea să parafrazez spunând: „Binecuvântarea în ea însăși, dacă nu este însoțită de investiție personală și îndrumare însoțită de rugăciune este moartă”.

ÎNVĂȚĂTURA

„Ascultă, fiule, învățătura tatălui tău, și nu lepăda îndrumările mamei tale!” (Proverbe 1:8).

Învățătura fundamentată din Cuvântul lui Dumnezeu va aborda orice aspect din tot spectrul de subiecte. Cheia este însă continuitatea. Voi folosi un singur concept ca exemplu. Unul dintre lucrurile la care Christie și cu mine am început să lucrăm de foarte devreme în educarea fiilor noștri a fost conceptul încrederii: cu cât se construiește mai multă încredere, cu atât, în consecință, se primește mai multă libertate.

„Când îți cerem să faci un lucru, iar tu îl faci, aceasta clădește încrederea. Când îți cerem să faci un lucru, iar tu nu îl faci, aceasta scade nivelul de încredere.”

Am avut recent o discuție cu Colby asupra unei probleme complet diferite, și a fost de parcă i s-ar fi aprins un becuț.

Cuvântul lui Dumnezeu pentru fiica ta

„El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!” (Psalmul 113:9)

Fie că fiica voastră alege să se căsătorească sau nu, îi puteți face un dar deosebit concentrându-vă în creșterea ei asupra cultivării puterii potențialului ei de a influența pe alții. În măsura în care veți înțelege potențialul ei de a modela generații viitoare vă veți dedica transmiterii devotamentului înțelept și spiritual de care va avea nevoie.

„Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” (1 Petru 3:3, 4)

Senzualitatea alarmantă a culturii noastre scoate în evidență avertizarea acestui pasaj. Nu avem aici o chemare la severitate, cât o chemare la un sentiment al priorităților. Învățați-vă fiica prioritatea frumuseții ei launtrice și a dedicării ei ca urmaș al lui Cristos, chiar și atunci când o ajutați cu frumusețea ei exterioară. Rămâneți apropiat de ea în creșterea ei (ieșirile tată-fiică sunt minunate) pentru ca să învețe cum respectă un bărbat evlavios adevărata frumusețe și faptul că acesta n-ar profita niciodată de ea.

„Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?” (Esteră 4:14).

Fiica voastră trebuie să știe că planul lui Dumnezeu pentru ea nu va fi niciodată limitat de genul ei. Ea trebuie să găsească în dumneavoastră cel mai mare susținător când va căuta să-și găsească „poziția regală” în viață. Fiți un Mardoheu înțelept care o sfătuiește să-și atingă măreția.

„Una din ele numită Lidia, vânzătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu, și asculta. Domnul i-a deschis inima ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: «Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea.» Și ne-a silit să intrăm.” (Fapte 16:14, 15).

„Vânzătoarea de purpură” de ieri poate fi președintele din Fortune 500 de astăzi. Într-o lume care încurajează pe drept femeile să-și atingă potențialul, ajutați-vă fiica să se supună ca o adevărată „credincioasă în Domnul”, gata să colaboreze cu alți slujitori ai lui Dumnezeu pentru împlinirea Marii Trimiteri, devenind tot ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru ea.

„O, am înțeles”, mi-a spus. „Când fac lucrul acesta recâștig încrederea pierdută.”

Nu respectase regulile de circulație când mergea cu bicicleta pe stradă. „Este important”, am insistat eu, „pentru că atunci când te văd respectând regulile de circulație când mergi cu bicicleta, știu că într-o zi îți voi putea da pe mână o mașină”.

Ce faceți când îndemnurile nu vă sunt respectate sau când ascultarea este doar de fațadă? Disciplina devine necesară, însă prea adesea este aplicată greșit.

DISCIPLINAREA

Cheia unei disciplinări evlavioase stă în motivație. Trebuie să facem deosebire între disciplina care vine din dorința ca ai noștri copii să se ridice la nivelul așteptărilor noastre sau cea care urmărește binele lor mai presus de toate și care se concentrează asupra viitorului lor. Trebuie să recunoaștem, linia dintre ele este una foarte subțire. Ne este atât de ușor să credem că urmărim interesul lor cel mai bun, când de fapt ne urmărim propriile interese.

De multe ori eul nostru ne fură de motivația corectă în disciplina copiilor noștri. Nu vreau să dau impresia că sunt un părinte rău când copilul meu nu se comportă frumos într-un restaurant. Chiar dacă ceea ce face nu este un lucru neapărat rău, mă simt stânjenit. Ce se întâmplă în sufletul copilului meu când îl disciplinez aspru doar pentru că nu vreau să fiu stânjenit?

Colby avea trei ani când un prieten pastor s-a oferit să ne ducă la un restaurant la care n-am mai fost. Stăteam la masă împreună cu Colby și cu fiul prietenului nostru, cei doi având cam aceeași vârstă. Băieții se comportau destul de frumos, nu erau răi. Erau însă destul de activi la vârsta aceea, așa că am simțit privirile celor din jur.

O persoană a dorit să ne atragă atenția apropiindu-se de noi și spunând responsabilului de sală, în auzul nostru: „Aș dori să mă așez în secțiunea fără copii.”

A disciplina copilul nostru de trei ani doar pentru că nu se poate comporta adecvat unui mediu adult reprezintă o motivație greșită. Uneori, mai adesea decât ne dăm noi seama, acționăm mânați de motive greșite.

Când ne analizăm motivația într-o atitudine de rugăciune, nu putem să nu identificăm niște limite. Cele mai bune limite

sunt cele subliniate în Scriptură. Îi putem ajuta pe copiii noștri să înțeleagă când au depășit acele limite și când trebuie să fie disciplinați. În final, motivația corectă aflată în spatele unor măsuri iubitoare de disciplinare, în legătură cu sistemul lui Dumnezeu de limite, creează o dinamică părintească de un impact incomensurabil.

BINECUVÂNTAREA UNUI TATĂ

Tatăii care se angajează ca să-și crească propriii copii „în mustrearea și învățătura Domnului” (Efeseni 6:4) – prin prezență, exemplu personal, binecuvântare verbală, învățatură și disciplinare – creează un canal prin care să curgă favoarea divină în viața lor. Acel canal curge în ambele direcții. Binecuvântarea unui tată poartă promisiunea suplimentară a favorii lui Dumnezeu asupra lui însuși.

Este o bucurie nespusă când un tată evlavios își vede fiul sau fiica adâncindu-se în relația cu Dumnezeu. Copilul hrănit spiritual care crește într-un membru matur și roditor al trupului lui Cristos va multiplica influența tatălui său printr-un cerc tot mai mare de vieți schimbate.

Chiar dacă binecuvântarea rostită de Iacov peste fiii săi pe patul de moarte a fost amăruie, consemnarea influenței acesteia asupra vieții lor umple cumpăna Scripturii și va continua să fie scrisă cu litere mari și în veșnicie. Același lucru îl va face și narațiunea completă a generațiilor viitoare care pot fi modelate de părinții evlavioși de astăzi.

MARK ENTZINGER, director general al Lucrării pentru Copii a Assemblies of God, Springfield, Missouri.

SCOTT HARRUP este redactor șef al Pentecostal Evangel, Springfield, Missouri.

OBICEIURI

prezente
în căsniciile cristice

de Robert S. Paul

Când învățați și predicați despre căsniciile sănătoase, când consiliați cuplurile care doresc să clădească familii puternice, căutați modalități de a împărtăși aceste caracteristici esențiale.

Căsnițiile reușite sunt rareori rezultatul unui accident. S-ar putea să existe unele excepții, însă, în general, atingem măreția maritală investind timp și energie în căsnițiile noastre, cu îndemânare și credincioșie.

Domnul nostru dorește ca toți oamenii căsătoriți să se bucure de căsnicii fericite și împlinite. El este un Dumnezeu relațional, care există într-o relație triunică desăvârșită. Isus a afirmat că El a venit pentru ca noi să avem viață din belșug (Ioan 10:10). Există ceva mai important într-o cultură a relațiilor stricate decât ca biserica să arate lumii că împlinirea poate trece dincolo de nivelul personal, într-o căsnicie dedicată care onorează pe Dumnezeu?

În lucrarea de slujire, căsnicia oferă o ocazie de aur pentru a împărtăși Evanghelia. Slavă lui Dumnezeu că oamenii încă apelează la biserică atunci când au nevoie de ajutor, când au probleme în căsnicie sau când caută idei pentru a-și îmbunătăți viața de familie. Nu este lucrarea de slujire mult mai ușoară când oamenii își recunosc nevoia și vin la noi decât atunci când noi trebuie să-i căutăm și să le arătăm nevoia pe care o au?

Oamenii speră că noi avem răspunsuri și vor să vadă dovada că noi trăim ceea ce spunem, că noi experimentăm în mod personal rodul relației noastre cu Cristos. Ei vor să vadă veridicitatea cuvintelor noastre. Noi le putem oferi mai mult decât niște cuvinte goale și speranțe zadarnice.

Voi prezenta în acest articol opt caracteristici, abordări și atitudini care caracterizează căsnițiile fericite, împlinite, care aduc cinste lui Dumnezeu. Aceste idei sunt dovedite și, din fericire, ușor de folosit atât în lucrare cât și în propriile noastre căsnicii. Când veți învăța și predica despre căsătoria sănătoasă și când veți consilia cuplurile care vor să-și clădească familii puternice, căutați să împărtășiți aceste caracteristici esențiale.

Eu definesc căsnicia de succes drept acea căsnicie în care ambii soți își iubesc relația și sunt încântați de direcția în care aceasta merge. Mai mult, o căsnicie de succes este posibilă când ambii parteneri împărtășesc dragostea lui Cristos și Îl glorifică. Pentru a se califica pentru o căsnicie de succes cuplurile nu trebuie să-și iubească relația din aceleași motive, cât timp ambii își iubesc căsnicia. Aceasta va fi o mare ușurare pentru cei ce cred că sunt prea diferiți pentru a putea avea o căsnicie reușită.

1 RESPECTAȚI-VĂ/ONORAȚI-VĂ DIFERENȚELE

Diferențele pot pune la încercare orice relație, în special căsnicia, iar aceste diferențe sunt multiple. Întrăm într-o relație de căsătorie cu personalități

diferite, provenind din familii diferite, cu speranțe, visuri, așteptări și preferințe diferite. De fapt, căsnicia este în multe privințe o experiență trans-culturală. Prin urmare, când aceste diferențe se ciocnesc, ele pot ușor da impresia unei probleme adevărate. În realitate, nu diferențele sunt problema într-o căsnicie. Dumnezeu a creat în mod intenționat bărbatul și femeia diferiți, cu un scop, iar El vrea să onorăm și să folosim aceste diferențe, nu să le eliminăm (1 Corinteni 12).

Într-o căsnicie care aduce cinste lui Dumnezeu, partenerii știu cum să-și exprime aprecierea și prețuirea, nu doar față de ceea ce face celălalt, ci și față de ceea ce acesta sau aceasta este. Există o ocazie continuă de a se ajuta unul pe celălalt să vadă la sine însuși lucrurile pe care Dumnezeu le-a creat, le apreciază și le iubește, lucruri pe care fiecare partener are adesea probleme să le vadă singur. Nu ne este greu să ne vedem problemele, mai greu ne este însă să vedem valoarea eternă pe care a pus-o Dumnezeu în fiecare dintre noi. Identificarea, încurajarea și mărturisirea lucrurilor bune va ajuta la clădirea unei relații, mai mult decât scoaterea în evidență a lucrurilor negative.

2 DEMONSTRAȚI UN ADEVĂRAT INTERES UNUL FAȚĂ DE CELĂLALT

O trăsătură comună a căsnicilor aflate în declin este pierderea treptată a interesului unul față de celălalt sau luarea ca și ceva convenit a celui alt. Mulți oameni uită simplul fapt că esența romantismului veritabil este fascinația și interesul unuia față de celălalt. La început, când cuplurile se bucură de încântătoarea etapă de infatuare, cei doi sunt captivați unul de celălalt. Se agață de fiecare cuvânt și se bucură de procesul cunoașterii reciproce. De fapt, intimitatea poate fi definită drept călătoria în care cunoaștem și suntem cunoscuți. A fi profund interesați de cineva și a avea pe cineva interesat de noi ne face să ne simțim bine, îngrijiiți și iubiți.

Pentru a menține aprinsă flacăra romantismului și a pasiunii într-o căsătorie, cuplurile trebuie să rămână dedicate dorinței de a se cunoaște reciproc. După ce petrecem împreună mai mulți ani ne este ușor să cedăm în fața iluziei că nu a mai rămas nimic de descoperit. Totuși, adevărul este că am fost creați într-un mod uimitor și complicat și că o viață nu este suficient de lungă pentru a cunoaște pe deplin orice altă ființă umană.

Sunt căsătorit cu soția mea de mai bine de 32 de ani și încă învăț mereu lucruri noi despre ea. Și pentru ca lucrurile să fie interesante... ea se schimbă mereu. Aceasta este însă o

Biserica împiedică adesea din neatenție dezvoltarea unor căsnicii reușite și împlinite prin sugestia subtilă că odată căsătoriți, căsătoria devine mai importantă decât oamenii din ea.

veste bună, căci esența romantismului adevărat este o viață plină de fascinație față de soția mea. Cu toate acestea, am învățat să mențin flacăra noastră arzând rămânând interesat de ea și căutând noi modalități de a-i transmite că o gășesc captivantă.

3 CONCENTRAȚI-VĂ ASUPRA LUCRURILOR POZITIVE

În această lume căzută, nu vom duce niciodată lipsă de lucruri negative și de probleme. Un partener imperfect, de genul lucrare-în-desfășurare, vă poate zădărnici adesea cele mai bune planuri și poate constitui o rețetă continuă de dezamăgire. Cu toate acestea, chiar dacă avem un timp zilnic limitat de gândire, modul în care îl investim va influența în mod material experiența și sentimentele noastre.

Să spunem că aveți două ore pe zi disponibile în care să vă gândiți la căsnicia și la partenerul dumneavoastră. Dacă trei sferturi din acel timp îl folosiți pentru a vă gândi doar la lucrurile care vă deranjează și un sfert la lucrurile care vă plac și pe care le apreciați, cum vă veți simți? Probabil de trei ori mai negativist decât optimist.

Nu sugerez aici că ar trebui să ignorați lucrurile negative, însă trebuie să decideți în ce vă veți investi gândurile. Modul în care investiți ce ați primit de la Dumnezeu va afecta în mod semnificativ ceea ce veți primi în schimb. Oamenii care se bucură de căsnicia lor vor petrece mai mult timp gândindu-se ce le place, ce iubesc, ce prețuiesc și ce apreciază la partenerii și la căsnicia lor (Filipeni 4:8).

4 INVESTIȚI ÎN OAMENI

Unul dintre domeniile în care bisericile împiedică adesea dezvoltarea unor căsnicii reușite și împlinite este aluzia că odată căsătorit, căsătoria devine mai importantă decât oamenii din ea. A trăi o viață care dă cinste lui Cristos și a avea o căsnicie care dă cinste lui Cristos înseamnă sacrificiu. Totuși, creșterea, dezvoltarea și bunăstarea indivizilor sunt esențiale.

Căsătoria nu există separat de oamenii din ea, așa că nu poate fi mai sănătoasă decât indivizii pe care-i reprezintă. Când doi oameni se căsătoresc, fiecare rămâne pe deplin responsabil să devină tot ceea ce l-a creat și chemat Dumnezeu să fie. În căsnicie, ei au adăugat doar o altă entitate (căsnicia) pe care trebuie acum să o hrănească și să o crească. De fapt, elementele eterne ale unei căsnicii sunt membrii ei, nu relația (Matei 22:29, 30). Dacă vom considera în mod greșit căsnicia *mai* importantă decât membrii ei, îi vom încuraja să se concentreze mai mult asupra lucrurilor temporare decât asupra celor eterne.

Isus a spus că cea mai mare poruncă este să iubim pe Domnul cu toată ființa și pe aproapele nostru *ca* pe noi înșine (Matei 22:36-40). O căsnicie reușită încurajează oamenii să găsească un echilibru sănătos între împlinirea și bunăstarea fiecărei persoane, și sănătatea și bunăstarea relației, observând totodată modul în care acestea susțin scopurile finale ale lui Dumnezeu.

5 ÎNVĂȚAȚI SĂ COMUNICAȚI BINE

Cuplurile cu probleme identifică o comunicare deficitară ca principală cauză a problemelor din

căsnicie. Dată fiind complexitatea inerentă a comunicării verbale, ce alta cauză ar fi mai plauzibilă? Adăugați niște sentimente puternice la miza căsniciei și veți vedea cum comunicarea devine și mai complicată.

Cuplurile care raportează un nivel ridicat de bucurie și împlinire în căsniciile lor mărturisesc de obicei că le place să vorbească frecvent unul cu celălalt. Un mod eficient de a crește sentimentul de apropiere implică împărtășirea speranțelor și a visurilor, a bucuriilor și a victoriilor. Din moment ce adevărata intimitate înseamnă a ști că cineva este lângă mine și la dispoziția mea, aceasta implică să fie gata să-mi împărtășesc dezamăgirile, rănilor, provocările și eșecurile.

O comunicare bună în căsnicie este întotdeauna caracterizată de respect și grijă. Nu uitați că inimile noastre sunt la mijloc, iar Dumnezeu ne poruncește să ne păzim inimile mai mult decât orice (Proverbe 4:23). A vorbi cu tandrețe în timp ce încetinim ritmul poate fi un lucru foarte bun. Pentru aceasta este nevoie să avem răbdare și să ne ascultăm unul pe celălalt pe rând. În cel mai elementar sens, ar trebui să existe întotdeauna câte un vorbitor și un ascultător, ambii dând dovadă de acest fel de interes și preocupare unul față de celălalt.

Oricât de important este într-o bună comunicare să învățăm a vorbi clar, este mult mai greu a învăța să fim buni ascultători. Multe deficiențe în comunicare apar când ascultătorul se prefacă că ascultă în timp ce în realitate este un vorbitor în așteptare. În loc să asculte ce are celălalt de spus, acesta își caută replica sau se gândește cum să-i arate celui ce vorbește greșelile. Această abordare nu va da dovadă *niciodată* de dragoste și preocupare. Ea nu face altceva decât să dărâme o relație în loc să o zidească. O bună ascultare implică o concentrare asupra auzirii, înțelegerii și a preocupării față de cel ce vorbește, atât în privința cuvintelor cât și a sentimentele lui. Făcând astfel îi transmitem că gândurile și sentimentele lui contează pentru noi.

6 FUNCȚIONAȚI CA O ECHIPĂ

O tehnică pe care dușmanul o folosește cu putere este să determine cuplurile să-și ia privirea de la Satan, adevăratul inamic, și să se privească unul pe celălalt ca adversari. Când începem să ne luptăm pentru putere, căutând să câștigăm (sau să nu pierdem, lucrul la fel de important), am căzut în capcana lui. Scriptura ne spune că o casă dezbinată împotriva ei însăși nu poate sta în picioare (Marcu 3:23-25). Eu nu recomand niciodată reguli pentru dispute. Eu nu vreau să lupt împotriva soției mele, nu ea îmi este dușman. Casa mea nu trebuie să fie o zonă de război.

Căsătoria este un sport în echipă. Cuplurile trebuie să își rezolve diferențele. Modul în care se raportează la diferențele lor este ceea ce contează. Satan vrea să credem că într-o neînțelegere conjugală poate exista un învingător și un pierzător. Când faceți parte dintr-o echipă, fie câștigați, fie pierdeți ca echipă. Ideea unui rezultat de tipul câștig-pierdere este o iluzie demonică.

Din contră, cuplurile reușite adoptă o politică fără pierzători, ele nu acceptă ca vreunul dintre parteneri să simtă că a pierdut. Cei doi se văd colegi de echipă cu Domnul și îl lasă pe Dumnezeu să-i ajute să găsească soluții cu care

ambii să fie de acord. Modurile în care aceștia își depășesc diferențele le permite să rămână cu un sentiment de pace divină și de biruință.

Dumnezeu îi conduce uneori pe oameni spre rezultate care nu păreau posibile din punct de vedere uman. Este uimitor că prin harul lui Dumnezeu nu trebuie să ne lăsăm limitați de lucruri care omenește par imposibile. Domnul nostru este interesat de bunăstarea și unitatea noastră personală. El ne va apropia tot mai mult de El, dacă-I dăm voie să o facă.

7 CREAȚI UN MEDIU CONJUGAL IDEAL

Dumnezeu a pus în noi dorința unei legături intime adânci și profunde. Nicio relație nu poate împlini această dorință mai bine decât cea a căsătoriei. Satisfacerea intimității implică întotdeauna a cunoaște și a fi cunoscut de cineva. Pentru aceasta este nevoie de un nivel ridicat de deschidere, de vulnerabilitate și de mult curaj.

Când iubiți pe cineva suficient de mult pentru a vă deschide inima posibilitatea de a fi rănit devine reală. Cu toții am suferit din pricina relațiilor. Prin urmare, încercăm să construim intimitatea cu o atitudine de precauție și vigilență. Ne luăm diferite feluri de armuri pentru a nu mai fi răniți. Din nefericire, pentru a stabili o relație intimă este nevoie de deschidere, de starea aceea originală de goliciune și lipsă de rușine (Geneza 2:25) și teamă.

Pentru a ne putea relaxa și deschide suficient de mult ca să atingem acea legătură de intimitate trebuie să ne simțim în siguranță din punct de vedere fizic, mental, emoțional și spiritual. 1 Ioan 4:18 afirmă că „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica.” Acele cupluri care doresc să crească și să experimenteze cele mai împlinitoare și semnificative adâncimi ale intimității înțeleg lucrul acesta și fac din crearea unui mediu sigur prioritatea lor de bază. Ele își fac timp să înțeleagă ce înseamnă lucrul acesta pentru fiecare și lucrează, atât individual cât și împreună, spre atingerea acestui scop final.

8 UNIȚI-VĂ ÎN SCOPURILE LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a dorit ca relația de căsătorie să fie pentru lume o reprezentare simbolică a relației de căsătorie între El Însuși și mireasa Lui, Biserica (Efeseni 5:32). Planul Lui pentru căsătorie este ca aceasta să fie permanentă, așa cum este și angajamentul Lui față de noi. Domnul nostru iubitor și devotat dorește să fim binecuvântați de căsnicia noastră, dar mai mult decât atât, El își dorește ca aceasta să fie o reflecție a Lui. De aceea, căsătoria este în mod fundamental un mijloc de împlinire a planurilor lui Dumnezeu.

Cuplurile căsătorite înfloritoare se vor întreba în mod intenționat cum pot sluji lui Dumnezeu prin căsnicia lor. Din moment ce Isus ne-a răscumpărat viețile cu un preț, fericirea și împlinirea personală nu pot fi scopul final. Totuși, una dintre cele mai profunde taine ale credinței noastre este modul în care poziția noastră jertfitoare de robi are legătură cu inima unui Tată iubitor care dorește lucruri minunate pentru noi. Când vom căuta să descoperim împreună modul în care dorește Dumnezeu să ne folosească pentru împlinirea scopurilor și obiectivelor lui, atât în mod individual, cât și ca un cuplu, vom descoperi un sens cristic care poate da

împlinire căsniciei noastre, unul care trece dincolo de dorința de a fi fericiți.

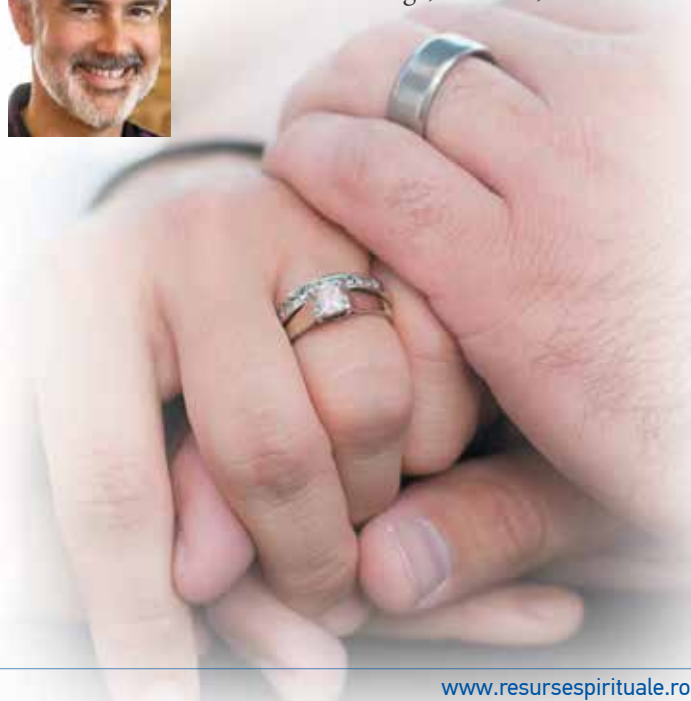
Domnul nostru, Creatorul și Susținătorul universului, nu doar iubește, El *este* esența iubirii (1 Ioan 4:8). El nu vrea altceva decât ce este mai bun pentru poporul Lui, atât la nivel personal cât și relațional. În El își găesc împlinirea dorințelor și tângirile noastre cele mai adânci. Speranța cea mai mare pe care o putem oferi unei lumi pierdute și înfometate este dovada a ceea ce este posibil cu Cristos. În măsura în care îl lăsăm pe Cristos să ne umple viețile, în aceeași măsură ființele noastre Îl vor reflecta, iar lumina Lui va străluci prin noi. Astfel vom oferi o mărturie a lui Cristos pe care toți o vor vedea. Vă puteți gândi la un alt lucru care să atragă oamenii spre Cristos mai tare decât cei care mărturisesc libertatea, bucuria, puterea și pacea despre care știm că sunt posibile cu Domnul nostru?

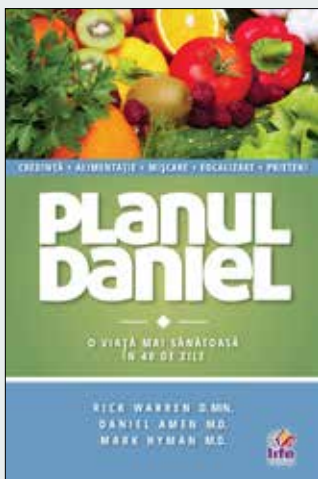
În același timp, cultura noastră a căsnicilor care se destramă își pierde repede speranța că o căsnicie fericită, pe viață, mai este posibilă. Noi slujim lui Dumnezeu împreună cu partenerul nostru când lucrăm cu el la clădirea unei căsnicii uimitoare. Împreună mărturisim cine este Dumnezeu și ce putem face împreună cu El. Când Îl lăsăm pe Dumnezeu să pună stăpânire pe inimile noastre și să ne ajute să creștem în căsnicia noastră, nu facem altceva decât să investim împreună cu El în creșterea Împărăției Lui. A umbla cu Cristos în căsnicie este cel mai mare câștig.

Contribuind la clădirea unei biserici formate din căsnicii și familii sănătoase, cristicentrice, vom crea o mărturie contra-culturii care va fi băgată în seamă. Unde mai înflorește familiile? Nicăieri. Oamenii vin la noi pentru ajutor și speranță. Prin harul lui Dumnezeu putem oferi o direcție, o oportunitate și putem oferi atât ajutor cât și speranță.

ROBERT S. PAUL, copreședinte și consilier marital principal al National Institute of Marriage, Branson, Missouri.

PLANUL DANIEL

O viață mai sănătoasă în 40 zile

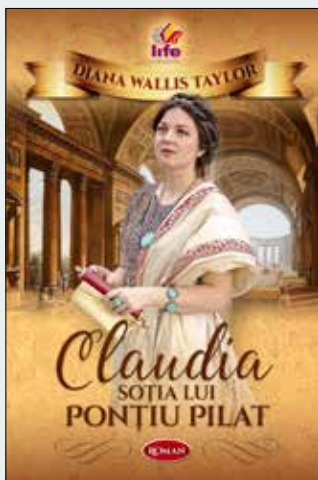
- » RICK WARREN
- » DANIEL AMEN
- » MARK HYMAN

Planul Daniel: o viață mai sănătoasă în 40 de zile, o carte scrisă de Rick Warren, Daniel Amen și Mark Hyman, este mai mult decât o dietă. Ea este o abordare care conduce la un stil de viață sănătos, în care oamenii sunt încurajați să devină mai sănătoși acționând împreună pentru optimizarea celor cinci elemente esențiale: credința, alimentația, mișcarea, focalizarea și prietenii.

Spre deosebire de mii de alte cărți de pe piață, aceasta nu se referă la o dietă în vogă, la un program sportiv motivat de vinovăție sau la un post motivat de sentimentul de rușine. Nici nu este o abordare de genul „să facem totul dintr-odată.” Planul Daniel îți arată cum se poate schimba viața ta, încet și sigur, dar mai ales ireversibil, dacă te concentrezi pe combinația puternică a elementelor esențiale.

Conceptele din această carte te vor încuraja să-ți aprofundezi relația cu Dumnezeu, să-ți clădești un grup de prieteni care să te susțină să faci alegeri sănătoase în fiecare zi. Ce vei obține: schimbări treptate care îți vor transforma viața din interior spre exterior.

310 p. • 15,5 x 22,5 cm • 31 lei

CLAUDIA - SOȚIA LUI PONȚIU PILAT

» DIANA WALLIS TAYLOR

Mănată încoace și încolo de valul indiferent al sorții, viața Claudiei plutește în derivă—până în ziua când îl întâlnește pe Lucius Ponțiu Pilat și devine soția acestuia. Când se mută în teritoriul neliniștit al Iudeii, ea face ce facea de fiecare dată: se bucură de viață. Dar neliniștea poporului ia amploare și Claudia se va găsi curând alături de soțul ei iubit prinsă în păienjenitul controversei și al răzvrătirii. Ar putea găsi ea speranța la misteriosul rabin evreu despre care toată lumea pare a vorbi?

Lăsați această narațiune să vă poarte prin palate de marmură, prin piețe prăfuite și prin vile italiene idilice urmând calea nebănuită a unei femei care se bucură de o simplă prezență trecătoare într-una din relatările biblice, dar care are o poveste, așa cum este spusă de Diana Wallis Taylor, demnă de legendă.

305 p. • 14 x 20,5 cm • 28 lei

Părintele singur

A woman with brown hair and glasses, wearing a purple top with a black floral pattern, is smiling and gesturing with her hands while talking to another person whose back is to the camera. They are sitting at a wooden table in a brightly lit room, possibly a church or community center. The background is blurred, showing other people and lights.

Pastorii au
ocazia unică
de a atrage și
influența
în mod
pozitiv adulții
necăsătoriți.

ȘI FAMILIA

de Dennis Franck

Țată câteva strategii concrete ce pot fi implementate pentru dezvoltarea unei biserici prietenoase față de adulții singuri.

EXPERIENȚA LUI BOB – VA REVENI?

Bob a ajuns la biserică cu zece minute înainte de începerea programului sperând să poată relaționa cu cineva, ca să-și mai tempereze emoțiile. Trecuseră trei ani de când nu mai pășise într-o biserică, însă despărțirea recentă și divorțul iminent l-au ajutat să-și recunoască nevoia dezvoltării unui fel de viață spirituală. Cei câțiva oameni din hol care râdeau împreună l-au observat

însă păreau preocupați.

Bob s-a așezat pe ultimul rând, sperând să vorbească cineva cu el. Cei din jurul său priveau drept în față, de parcă ar fi fost într-o transă... sau le era teamă să vorbească cu cineva pe care nu-l cunoșteau?

A început programul: „Bun venit la Biserica nr. 1. Să ne ridicăm și să cântăm despre dragostea lui Dumnezeu.” După câteva cântece și rugăciuni, liderul a cerut oamenilor să se salute unii pe alții. Bob s-a întors spre persoana din fața lui, însă acea persoană deja vorbea cu altcineva.

După vreo 10 secunde jenante, bărbatul și femeia care stăteau lângă el i-au spus: „Sunteți nou pe la noi? Ați venit singur sau cu soția?” Cuvântul soție i-au provocat niște sentimente grele lui Bob. I-au trecut câteva întrebări prin minte. De ce cred ei că sunt căsătorit? De ce îmi pun o întrebare atât de personală? Par a fi a cincea roată la căruță aici?

Nici anunțul despre excursia cu bărbații nu l-a ajutat. Vorbitorul a menționat că aceasta avea loc peste o lună și că soțiile ar trebui să fie fericite că soții lor se vor întoarce mai bine echipați pentru a-și consolida căsniciile. Sentimentul de singurătate și goliciune l-a copleșit pe Bob. Nu el a ales să pună capăt căsniciei sale, soția lui plecase cu un alt bărbat.

Bob a sperat că predica îl va încuraja și îl va ajuta să facă față divorțului care-i stătea înainte. Esența predicii – familia și căsătoria sunt dorința lui Dumnezeu pentru noi – i-a produs consternare și durere. Căsnicia lui tocmai se încheiase.

Pastorul și-a încheiat mesajul cerând cuplurilor și familiilor să se ridice la rugăciune. Bob a observat mai mulți adulți care nu s-au ridicat și a presupus că fie nu erau căsătoriți, fie soțiile lor nu îi însoțeau în acea zi. Nu s-a spus nimic despre cei a căror soții nu erau prezente. Lui Bob nu i-a plăcut programul și s-a întrebât dacă sau când să se întoarcă.

EXPERIENȚA LUI SANDY – EA VA REVENI

Sandy a mers la biserică în copilărie, dar au trecut 14 ani de la ultima ei vizită. Un sentiment de neliniște a determinat-o să meargă la biserică într-o duminică. Când a intrat a fost întâmpinată de un bărbat și o femeie. „Numele meu este Don, iar ea este Mary. Cum te numești?” Fiind necăsătorită, Sandy a observat că nu purtau verighete și s-a gândit ce minunat este că un bărbat și o femeie necăsătoriți salutau musafirii care veneau la biserică.

„Sunt Sandy. Am venit doar în vizită.”

„Minunat”, spuse Mary. „Întâlnim mulți oameni noi și ne bucurăm că ai venit. Te deranjează dacă stăm lângă tine?”

„Păi, nu... cred că e în regulă. Mulțumesc.” Sandy s-a gândit ce frumos era că acei oameni care nu o cunoșteau doreau să stea lângă ea.

Don și Mary păreau să perceapă confuzia lui Sandy în diferite momente ale programului așa că i-au explicat scurt și simplu de ce unii oameni se bucurau, își ridicau mâinile sau se rugau cu voce tare.

„Fie că ești nouă în zonă sau locuiești aici, că ești căsătorită, recăsătorită, singură sau ai rămas singură, ești binevenită. Ești parte a familiei lui Dumnezeu, iar noi vom face tot ce putem să te ajutăm să te simți așa.”

Sună bine, s-a gândit Sandy. Am nevoie să fac parte dintr-o familie, din moment ce familia mea este la 900 km depărtare.

După program, Don și Mary au invitat-o pe Sandy la prânz. „Suntem câțiva adulți necăsătoriți care luăm prânzul împreună duminică”, i-a spus Don. „Aproape mereu avem persoane noi și ne-ar plăcea să ni te alături.”

Uau, s-a gândit Mary, oricum duminică după-masă mă simt cam singură. „Da, vin și eu. Mulțumesc.” Sandy a întâlnit 15 adulți necăsătoriți și a aflat că aceștia se întâlnesc săptămânal pentru discuții, ca prieteni, și lunar la unul sau două evenimente sociale. A simțit că acesta putea fi un grup în cadrul căruia să dezvolte prietenii sănătoase. Acela duminică a fost o zi bună pentru Sandy.

ADULȚII NECĂSĂTORIȚI

Există adulți necăsătoriți de toate vârstele și de toate felurile în fiecare comunitate. Haideți să vedem câteva tipuri de adulți singuri care locuiesc în vecinătatea noastră:

- adulți care n-au fost niciodată căsătoriți
- adulți divorțați
- adulți văduviți
- adulți care locuiesc singuri
- familii monoparentale ai căror copii au sub 18 ani
- familii netradiționale (fără părinți naturali)
- adulți ai căror primă căsnicie a sfârșit în divorț
- adulți ai căror a doua căsnicie a sfârșit în divorț

Mituri – Ce credeți?

- **Adulții necăsătoriți sunt singuri.** Este adevărat că unii sunt singuri, dar nu este nevoie să fii necăsătorit pentru a fi singur. Și unii adulți căsătoriți se simt singuri.
- **Adulții necăsătoriți vor să se căsătorească.** Unii vor să se căsătorească. Mulți însă, sunt fericiți singuri și le place să fie flexibili în ce privește timpul, banii și alegerile. Aș prefera ca ei să caute un partener în biserică decât în lume.
- **Adulții necăsătoriți sunt iresponsabili.** Unii sunt, unii nu sunt. Unii bărbați căsătoriți sunt și ei iresponsabili.
- **Adulții necăsătoriți sunt frustrați din punct de vedere sexual.** Datorită morții unui partener sau a morții unei căsnicii, mulți învață acum să trăiască o viață de celibat. Ajută biserica ta acești oameni să se adapteze?
- **Adulții necăsătoriți au mai puține probleme decât cei căsătoriți.** Nu neapărat. Doar că problemele diferă. Atât cei necăsătoriți cât și cei căsătoriți au setul lor de probleme.
- **Adulților necăsătoriți le este frică să facă un angajament.** Această afirmație încearcă să explice de ce mulți oameni nu s-au căsătorit. Este neadevărat. Adulții singuri își amână căsătoria dintr-o mulțime de motive.
- **Adulții necăsătoriți au mai mult timp decât cei căsătoriți.** Din nou neadevărat. Adulții necăsătoriți au aceleași sarcini gospodărești, dar nu au un partener care să-i ajute.
- **Adulții necăsătoriți sunt o amenințare pentru cei căsătoriți.** Este o afirmație nejustificată. De obicei cel căsătorit simte astfel și, în consecință, îl va îndepărta pe cel necăsătorit.
- **Adulții necăsătoriți nu sunt întregi până nu se căsătorească.** Datorită accentului pus pe căsătorie și familie, adulții singuri se pot simți ca o jumătate de persoană. Căsătoria nu întregeste pe nimeni. „Noi suntem compleți în El” (Coloseni 2:10).
- **Adulții necăsătoriți au mai mulți bani decât cei căsătoriți.** Sunt puțini cei care au salarii bune. Tinerii nu au ajuns încă în perioada de maximă productivitate. Femeile divorțate experimentează de obicei o scădere a venitului, iar părinții singuri se frământă. Mulți adulți văduviți trăiesc cu un venit redus fix.

DENNIS FRANCK

- adulți recăsătoriți, cu copii din căsniciile anterioare.

Adulții se frământă cu căsnicia și cu creșterea copiilor, cu șomajul și teama, închid ușa repede în urma lor pentru ca vecinii să nu poată vedea ce este în inima și viețile lor. Mulți dintre aceștia au renunțat la orice speranță de mai bine. Sunt persoane care au nevoie disperată ca biserica să le arate dragostea lui Dumnezeu pentru a deveni parte a familiei unei biserici.

VOI FACEȚI DIFERENȚA

Biserica voastră poate face diferența prin modul în care arată celorlalți dragostea lui Dumnezeu. Din păcate povestea lui Bob reprezintă prea adesea experiența pe care mulți o au în bisericile de astăzi. Ca adult singur, Bob a avut nevoie să simtă că este parte a unei familii. Bob avea nevoie să fie „familizat”.

„Familia” este mai mult decât un substantiv, ea trebuie să fie un verb. Creștinii trebuie să devină o familie unii față de alții, în special față de cei care nu au familie datorită morții partenerului, a morții căsniciei, a faptului că rudeniile sunt foarte departe sau din alte motive.

Bisericile vor ca toți cei care devin parte a bisericii să se simtă incluși. Pentru a realiza acest lucru nu este suficient să avem speranță. Cei necăsătoriți au nevoie ca bisericile să înțeleagă că nu toți adulții sunt căsătoriți, că nu toți își au familiile aproape. Biserica trebuie să înțeleagă că adulții singuri vor și au nevoie ca oamenii să-i accepte, poate mai mult decât pe cei căsătoriți care se au unii pe alții. Biserica trebuie să știe că cei necăsătoriți beneficiază de pe urma întâlnirilor cu alți necăsătoriți, care le împărtășesc interesele și nevoile. Cei necăsătoriți se bucură când conducerea bisericii folosește un limbaj incluziv, când aceasta recunoaște și afirmă persoane cu statut social diferit: căsătorite, recăsătorite, care n-au fost niciodată căsătorite, care au fost căsătorite, care s-au despărțit, părinți singuri, etc.

Cum poate biserica voastră, mâinile, picioarele și glasul lui Cristos, să ajute pe cei necăsătoriți, sau care au devenit necăsătoriți, să se simtă incluși? Cum poate adunarea voastră să-i ajute să ajungă la cunoștința adevărului Evangheliei?

Sugestii pentru fiecare membru

Iată câteva sugestii elementare:

- Folosiți ușieri căsătoriți și necăsătoriți. Adulții necăsătoriți merită un bun venit călduros din partea unor adulți necăsătoriți când stabilesc primul lor contact cu biserica.
- Nu presupuneți că cineva este căsătorit. Când cineva vine singur nu înseamnă neapărat că partenerul a rămas acasă, cum nu înseamnă că atunci când vin două persoane de sex opus sunt neapărat căsătorite.
- Arătați că vă pasă întrebând despre viața, munca, interesele, familia lor, etc. Dacă par singuri, întrebați-i dacă vă puteți așeza alături de ei. Dacă sunt necăsătoriți, prezentați-i unor persoane necăsătorite. Oamenii necăsătoriți își doresc prietenii sănătoase.
- Nu presupuneți că oamenii sunt familiari cu închinarea și stilul bisericii voastre. Explicați-le acele momente din program care ar putea intimida vizitatorii.

- Invitați vizitatorul necăsătorit la prânz și includeți-l cu alți adulți necăsătoriți cu care ar putea dezvolta relații de prietenie.

Sugestii pentru cei căsătoriți

În multe biserici există o legătură bună între familii, însă legătura între cei necăsătoriți și cei căsătoriți este cel mai adesea slabă, dacă nu chiar inexistentă. Dăruiți-vă stabilității de punți între cei căsătoriți și cei necăsătoriți.

Luați în considerare următoarele sugestii:

- Împotriviți-vă ispitei de a suspecta că o persoană necăsătorită își dorește să vă ia partenerul. Cei necăsătoriți își doresc și au nevoie să vadă căsnicii sănătoase.
- Nu le sugerați celor necăsătoriți o persoană potrivită pentru ei și nu puneți întrebări de genul: „De ce nu este o persoană talentată ca tine căsătorită deja?”
- Rugați-vă pentru cei necăsătoriți și lăsați-i să știe că o faceți.
- Respingeți miturile ca: cei necăsătoriți au mai puține probleme; cei necăsătoriți își caută o pradă; cei necăsătoriți sunt singuri; cei necăsătoriți sunt bogați, etc.
- Ajutați părinții singuri oferindu-vă să faceți mici reparații, să aveți grijă de copii, să-i vizitați la spital, etc. Aceasta le arată că celor căsătoriți le pasă.
- Invitați pe cei necăsătoriți la masă de sărbători.

Sugestii pentru pastori

Pastorii au o oportunitate unică de a atrage și influența pozitiv pe cei necăsătoriți. Iată câteva strategii concrete pe care aceștia le pot folosi pentru a dezvolta o biserică prietenoasă față de cei necăsătoriți:

- Puneți credincioși necăsătoriți să mărturisească despre modul în care biserica sau Domnul i-a ajutat.
- Încurajați pe cei necăsătoriți să slujească în toate lucrările bisericii. Pavel afirmă în 1 Corinteni 7:8 că el era necăsătorit (cel puțin o parte din lucrarea lui). În versetele 26-35 el ne spune că este mai bine pentru lucrare ca slujitorul să fie necăsătorit, căci astfel are o mai mare flexibilitate în ce privește timpul și resursele decât cel căsătorit. Un credincios necăsătorit nu trebuie să ceară acordul partenerului pentru a da zeciuială, pentru a susține lucrarea de misiune, pentru a merge în misiune, pentru a ține un curs, etc.
- Cereți celor căsătoriți și celor necăsătoriți să se roage unii pentru alții și subliniați faptul că Isus a fost cel mai minunat om necăsătorit care a trăit vreodată pe pământ.

Aceste acțiuni vor ajuta adulții necăsătoriți să se simtă incluși în bisericile care pun accent pe familie și căsătorie, devenind astfel parte a familiei lui Dumnezeu. Oferiți o familie celor necăsătoriți care s-ar putea să nu aibă familia aproape sau să nu aibă familie deloc.

Formați grupuri specifice

Fiecare biserică are adulți necăsătoriți. Cine sunt? Câți sunt? Ce vârstă au și care este statutul lor civil? S-ar putea ca biserica să aibă deja o bază de date care să conțină aceste

informații. Dacă nu, un scurt chestionar scris, completat într-o duminică dimineața, poate identifica repede toți adulții conform vârstei, statutului social, numărului și vârstei copiilor, etc. Aceste informații vor influența modul în care țintiți și beneficiarii altor lucrări din biserică.

Unele biserici au resursele necesare pentru a începe o lucrare orientată înspre cei necăsătoriți sau înspre anumite grupuri de vârstă (18-29 ani; 30-40, 50-60 de ani) sau anumite probleme de viață (cei văduviți, familii monoparentale, divorțați, etc.). Adulții au mai multe lucruri în comun cu persoane de vârste apropiate și probleme de viață similare. Pentru mai multe informații vedeți capitolele 4 și 5 din *Reaching Single Adults — An Essential Guide for Ministry*, Baker Books, 2007 (www.singles.ag.org).

Nu toate bisericile vor alege să înceapă o anumită lucrare specifică pentru adulții singuri. Majoritatea bisericilor însă pot ajuta la împlinirea unor nevoi spirituale, sociale, educaționale și relaționale ale celor necăsătoriți, începând chiar să planifice anumite lucrări specializate pentru aceștia. Unul sau mai multe dintre evenimentele următoare îi vor atrage și îi vor interesa pe cei necăsătoriți:

- un grup săptămânal pentru studiu și discuții,
- o activitate socială lunară,
- un seminar trimestrial,
- o evanghelizare comunitară la fiecare șase luni,
- o ieșire anuală.

MINIMUM CÂT POATE FACE O BISERICĂ

Înțelegerea și folosirea cele patru principii de mai jos vor ajuta adulții necăsătoriți să se simtă parte a familiei unei biserici oferind recunoaștere, încurajare și valoare celor care n-au fost niciodată căsătoriți, celor divorțați, văduviți și părinților singuri, care constituie de obicei între 30 și 50 la sută din adulții unei biserici.

Recunoașteți pe cei necăsătoriți în învățatură și predicare. Afirmații ca cea care urmează dă valoare acestora. „Fie că ești căsătorit, recăsătorit, singur sau din nou singur, există un loc pentru tine în biserică noastră. Isus a trăit o viață reală ca necăsătorit, iar noi vrem să te ajutăm să faci la fel.”

Oferiți exemple de adulți necăsătoriți din Scriptură. Isus, Pavel (1 Corinteni 7:8), Ioan Botezătorul și Ieremia nu

a fost căsătoriți. Ezechiel a fost văduv. Maria, Marta, Ana, femeia samariteană, Maria Magdalena, Agar, Dina, Miriam, Naomi și Vasti au fost fie singure, fie au ajuns din nou singure.

Oferiți sprijin și ajutor material și financiar familiilor monoparentale. Schimb de ulei gratis, reparații prin gospodărie sau la mașină, ajutorul cu copiii în timpul unor evenimente speciale, ajutor financiar ocazional, o petrecere de Crăciun cu cadouri, etc., toate sunt moduri excelente de a manifesta dragostea lui Cristos.

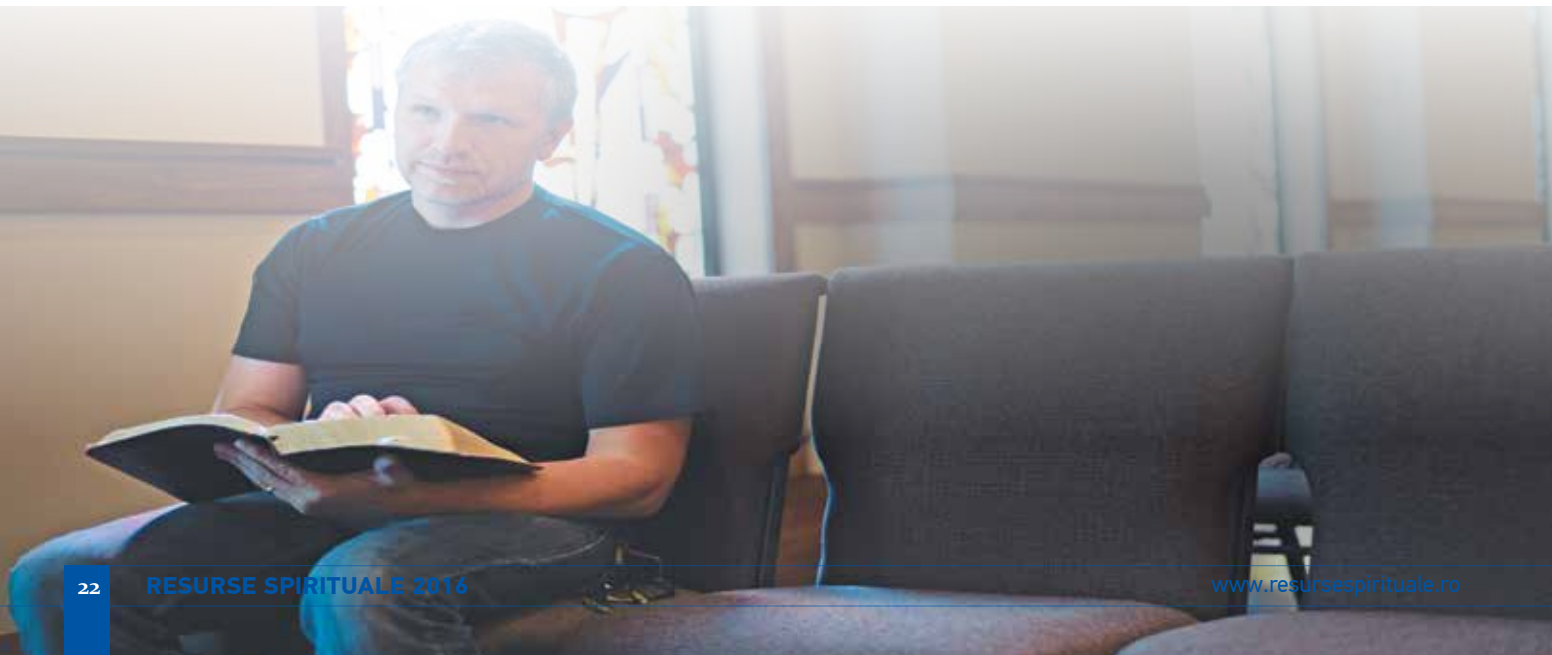
Permiteți adulților necăsătoriți să participe la o lucrare pentru cei necăsătoriți dintr-o altă biserică, în timp ce continuă să vă susțină ca propria lor biserică.

Doar 20 la sută dintre biserici au o lucrare adresată adulților necăsătoriți. Mulți sunt dispuși să participe la o astfel de lucrare într-o altă biserică în timp ce continuă să vă susțină ca propria lor biserică. Acest fel de lucrări la care participă persoane necăsătorite din alte biserici vor spune de obicei: „Nu încercăm să vă determinăm să vă alăturați bisericii noastre. Dacă sunteți membru într-o altă biserică, vă rugăm să continuați să o susțineți în acest sfârșit de săptămână cu rugăciunile, implicarea și darurile dumneavoastră.”

Motivați-vă biserica să evanghelizeze, să slujească și să ajute adulții singuri să învețe să slujească. Numărul celor necăsătoriți este prea mare pentru a fi ignorat, iar abilitățile și talentele lor sunt prea valoroase pentru a fi pierdute. Talentele și creativitatea adulților singuri pot binecuvânta biserica slujind în orice domeniu. Cu toate acestea, acea biserică ce ignoră pe cei necăsătoriți își subminează prezentul și își îndatorează viitorul.

Dennis Franck, fondator al *Franck Insights*, este autor, consultat și vorbitor pentru diferite denominații, lucrări și biserici pe subiectul lucrării cu adulții necăsătoriți. El a fost director al Lucrării pentru cei necăsătoriți ai Assemblies of God, SUA.

LUCRAREA UNICĂ A MAMELOR

de Marcia Lednicky

Când vă gândiți la cămin, ce imagine vă vine în minte? Vă gândiți la ce să gătiți, la vasele și hainele ce trebuie spălate, la podeaua ce trebuie măturată? Sau cuvântul cămin vă provoacă sentimente de dragoste, căldură și apropiere familială? Multe femei sunt nevoite să lucreze în afara căminului, totuși, nu există nicio profesie mai măreață decât aceea de casnică. Aceasta împlinește nevoi emoționale și oferă o ocazie foarte specială de slujire. A fi mamă este cea mai importantă și plăcută chemare din lume. Ea cere toată dragostea, puterea și înțelepciunea pe care le poate oferi o femeie. Mama conduce o firmă de îmbrăcăminte, o spălătorie, un restaurant, un centru de consiliere, un serviciu de curățenie, un taxi și o instituție de îngrijire a copiilor. Ea este un îngrijitor de la grădina zoologică pentru toate animalele aduse acasă, un arbitru, un judecător, un jurat care trebuie să rezolve toate disputele. Doamnelor, sunteți grozave.

Cuvântul mamă sau mame este menționat de peste 300 de ori în Biblie.

Vom vorbi în continuare despre un aspect al familiei de o importanță vitală. Biblia ne vorbește adesea despre el. Vom vorbi despre copiii noștri. Din nefericire, se poate întâmpla ca în casa unui lucrător, copii să ajungă la un moment dat la concluzia că nu sunt importanți deoarece părinții lor sunt prea ocupați să se îngrijească de nevoile altora și nu reușesc să recunoască nevoia de afecțiune și atenție a propriilor copii.

Ce pot face pentru a mă asigura că ai mei copii Îl vor iubi pe Dumnezeu și lucrarea la care ne-a chemat El? Oricât de

obligată vă simțiți să slujiți bisericii, să nu neglijați nevoile familiei voastre. Copiii voștri au nevoie de o mamă bună la fel de mult cum biserica are nevoie de un alt lucrător. Este o responsabilitate dată de Dumnezeu. Dacă viața de familie din casa parohială este caracterizată de confuzie, nici lucrarea bisericii nu va înainta foarte bine. Familia este locul în care trebuie dovedită întâi de toate dragostea adevărată. În familie încep copiii să simtă că sunt iubiți mai puțin decât alții. În familie este exprimată sau umbrită dragostea de alte responsabilități. În familie sunt plantate rădăcinile emoționale adânci ale siguranței sau nesiguranței, ale încrederii sau suspiciunii.

Haideți să urmărim câțiva pași care ne pot ajuta să ne asigurăm că propriii copii Îl vor iubi pe Dumnezeu și lucrarea bisericii.

1. Fiți o mamă bună

Iubiți mult. Dragostea și grija adevărată oferă copiilor un sentiment de siguranță. Părinții ar trebui să-și îmbrățișeze și încurajeze copiii cu fiecare ocazie. Nu vă costă nimic, decât puțin timp și atenție. Am o amintire personală pe care o vei prețui mereu. Fiica noastră, care este acum cu Isus, mi-a spus ceva ce nu voi uita niciodată. Fără niciun motiv, îi spuneam adesea: „Missy, știi ceva?” „Ce?” îmi răspundea ea. „Te iubesc”. Într-o zi i-am spus: „Missy, știi ceva?” „Da, știu”, mi-a răspuns ea. „Ce?” am întrebat-o. „Mă iubești.” Pentru această mamă, ca pentru toate mamele care se întrebă uneori dacă reușesc să creeze o atmosferă caracterizată de dragoste în casa, comentariul ei a fost de aur.

Petreceți timp împreună. Puneți-vă timp deoparte în fiecare zi pentru a petrece timp de calitate cu copiii voștri. Învățați-i pe copii îndemânări care să-i ajute în viață. De

exemplu, doamnelor, învățați-vă fetele să gătească. Viitorii lor soți vă vor mulțumi! Chiar dacă aceste cuvinte se adresează cu precădere mamelor și tații ar trebui să se implice învățându-și copiii să-și dezvolte abilități care le vor fi de mare ajutor când vor deveni adulți. De multe ori este mai ușor și mai rapid să faceți singură un anumit lucru, dar când vă implicați și copiii, nu doar că-i învățați abilități utile în viață, dar le oferiți și niște amintiri pe viață. Încă îmi aduc aminte de momentele când micuța noastră Mischelle era cu mine în bucătărie, făcând prăjiturile. Era faină peste tot. A fost atât de amuzant. S-ar putea să vă vedeți de treburile casei, iar copilul vostru să vină și să vă spună: „Mamă, privește sau joacă-te cu mine sau pot să te ajut?” Prin astfel de acțiuni le spuneți: ești o persoană valoroasă. Meriți să petrec timp cu tine. Ești special pentru mine. Ești iubit.

Cultura s-a schimbat foarte mult în timpul vieții mele. Când eram tânără nici măcar nu aveam televizor sau telefoane mobile. Acum, există atâtea lucruri care consumă din timpul familiei. Mamele trebuie să urmărească cu atenție momentele disponibile. Copiii vor crește foarte repede, vor merge la școală, vor deveni adolescenți, iar apoi vor pleca de acasă ca să muncească, să-și facă o educație sau să-și întemeieze o familie.

Ca părinți, nu trebuie să permitem televizorului să ne domine timpul sau să-l folosim pe post de dădacă a copiilor noștri. Multe momente prețioase și ocazii de a ne influența copiii se pot irosi înainte să ne dăm seama ce s-a întâmplat. Astăzi, telefonul mobil a devenit un factor perturbator în comunicarea dintre părinți și copii. Din nefericire, pentru unii a devenit un înlocuitor al relațiilor personale, diminuând abilitatea de a experimenta bucuriile unui cămin și ale vieții de familie.

Clădiți stima de sine. O imagine de sine pozitivă este foarte importantă pentru sănătatea mentală. Pe măsură ce copiii cresc, căutați ocazii în care să le dați sarcini, ca atunci când le vor îndeplini să aibă o înțelegere mai bună a valorii de sine. Este foarte important să le dați de făcut treburi gospodărești și responsabilități potrivit cu vârsta lor. La urma urmei, nu vă doriți să creșteți un copil indisciplinat și leneș.

Zilele și anii pe care îi aveți la dispoziție pentru a investi și a vă îndruma copiii spre o viață evlavioasă vor trece repede. Socotiți că fiecare zi este o binecuvântare specială și o ocazie unică oferită de Dumnezeu pentru a vă crește copiii.

2. Faceți din cămin un loc fericit

O mamă bună își face din cămin un loc fericit și plin de pace.

Fiți comitetul de primire al copilului vostru când se întoarce de la școală. Am amintiri atât de frumoase cu mama care stătea în ușă și mă aștepta să ajung de la școală. De abia așteptam să-i spun tot ce se întâmplase la școală. În mintea mea eram sigură că aștepta cu nerăbdare să ajung acasă și să-i povestesc totul. Am avut cea mai minunată mamă pe care o puteam avea o fetiță. Lucrul acesta însă nu a început în adolescență, ci în prima zi de școală. Prin urmare, când am ajuns adolescentă nu am avut niciodată sentimentul că mama nu avea încredere în mine sau că era prea interesată de viața mea, din moment ce așa au stat mereu lucrurile de când

fusesem mică. Ea era o prietenă minunată și confidentul meu cel mai bun.

În măsura în care este posibil luați mesele împreună ca familie. Mesele ar trebuie să fie un timp plăcut, nu unul în care să aduceți în discuție subiecte neplăcute sau plângeri. Copiii ar trebui să aștepte cu nerăbdare momentele plăcute petrecute ca familie în jurul mesei. Este un fapt dovedit că atunci când lucrurile sunt pașnice, mâncarea este digerată mai bine.

Dragostea, respectul și credincioșia dintre parteneri oferă un sentiment de siguranță familiei. Cicăleala, cearta dintre soți tulbură copiii. Divorțul dintre părinți este una dintre temerile cele mai mari ale unui copil. Avem un prieten care a avut o neînțelegere serioasă cu soția lui pe mașină, iar unul dintre copii s-a aplecat și a întrebat: „Cum se scrie divorț?” Chiar dacă fiecare cuplu își are provocările proprii, copiii trebuie să se simtă în siguranță văzând dragostea manifestată în viața de zi cu zi a căminului. Dragostea trebuie arătată atât prin cuvinte cât și prin fapte.

3. Luptați pentru o viață normală

Cereți copiilor să respecte regulile. A fi copil de pastor înseamnă întotdeauna anumite avantaje unice, însă, pe cât posibil, aceleași reguli trebuie să se aplice tuturor, de dragul lor. Aveți grijă să nu vă împingeți copiii înaintea altora, să nu insistați ca aceștia să se bucure de privilegiile speciale. În același timp, nu-i trageți în spate pentru că s-a întâmplat să fie copilul unui slujitor. Dacă au talente datorite de Dumnezeu, folosiți acele talente așa cum ați face cu orice alt copil.

Disciplinați în mod constructiv. Da, și copiii lucrătorilor vor trebui disciplinați din când în când. Nu uitați că sunt în proces de dezvoltare fizică, emoțională, mentală și spirituală. Fiți consecvenți în disciplinarea voastră. Căutați întotdeauna modalități de a îmbrăca în dragoste orice măsură disciplinară. Nu suntem noi recunoscători că Tatăl nostru cerească nu încetează a ne iubi când nu facem întotdeauna ceea ce trebuie?

Este important ca aceștia să cunoască regulile dinainte, în loc să fie informați în momentul disciplinării. Copiii ar trebui să cunoască foarte clar cum trebuie să se comporte. De fapt, copiii au nevoie și își doresc niște principii pe care să le respecte. Aceasta le dă un sentiment de siguranță, să știe că există cineva care îi iubește suficient de mult pentru a le stabili niște limite de comportament. Este extrem de important să-i corectăm pe copii atunci când nu ascultă în mod voit, totuși, nu trebuie să-i stânjenim sau să-i umilim pedepsindu-i public. Disciplinându-l în fața altora nu doar că vă puneți copilul într-o situație jenantă, ci și pe cei din jur. Când trebuie să-l pedepsiți, explicați copilului motivul. Nu folosiți ca scuză faptul că sunteți oboșită sau supărată. Nu lăsați copilul să vă convingă să nu-i administrați pedeapsa cuvenită. Cuvântul lui Dumnezeu spune că trebuie (ca părinți) să învățați copilul să-și respecte părinții, să-L respecte pe El și să asculte de Dumnezeu (Proverbe 22:6).

Fiți rezonabilă, flexibilă și înțelegătoare cu copiii. Fiți consecvenți în cerințele pe care le aveți cu privire la problemele de viață importante, cum ar fi puritatea. Fiți mai flexibilă în ce privește problemele minore, cum ar fi ora de

culcare. Copiii îi vor respecta pe acei părinți cărora le pasă suficient de mult pentru a stabili limite și care le impun apoi cu grijă și dragoste. Principiile de comportament ar trebui stabilite de comun acord de ambii părinți, astfel încât niciunul să nu submineze regulile stabilite.

Nu le spuneți niciodată că trebuie să se comporte într-un anumit fel deoarece sunt copii de pastor. Vrem să insuflăm copiilor noștri dorința de a trăi într-un mod plăcut lui Cristos. Când iubim pe cineva ne dorim să-i fim pe plac. Ajutați-i ca de la o vârstă fragedă să înțeleagă că Cristos a murit pentru ei și că El vrea ca ei să-L accepte ca Mântuitorul lor personal. Slujirea lui Cristos este un privilegiu fericit, iar relația cu El nu este una de teamă, în încercarea de a atinge așteptările altora. Copiii vor ajunge să disprețuiască biserica și lucrarea dacă vor ajunge să creadă că pot sau nu pot face anumite lucruri datorită bisericii și a chemării la lucrare a părintelui lor. Căminul este locul în care sunt învățate valorile eterne. Copilul trebuie să-și conducă viața după niște valori spirituale biblice.

Învățați copiii să fie respectuoși față de părinți și unii față de alții. Vor fi momente când, fiind părinți, luăm decizii greșite sau când ne comportăm în mod impropriu. Nu este un semn de slăbiciune a ne cere scuze când greșim. Ar trebui să fim politicoși față de copiii noștri. La urma urmei, sunt creația lui Dumnezeu. Tratându-i cu respect îi învățăm să dea dovadă de respect. Ca părinți, ar trebui să insistăm să fiți tratați cu respect de copiii voștri. Nu le arătați că îi iubiți când le permiteți copiilor să-i abuzeze verbal pe cei mai în vârstă. De fapt, așa cum își va trata cineva partenerul așa o vor face și copiii.

Dacă soțul vă tratează cu respect, el își învață copiii să-și respecte mama, prin exemplul personal. Când vă tratați soțul cu respect vă învățați copiii, prin exemplul personal, să-și respecte tatăl pământesc. Până în ziua când Domnul mi-a luat părinții, care au slujit mai bine de 60 de ani, le-am arătat cel mai înalt respect. Așa am fost învățați acasă și acesta a fost exemplul pe care l-am văzut. Dincolo de multele beneficii sociale, respectul pentru părinții cuiva este un principiu al Cuvântului lui Dumnezeu (Exodul 20:12; Efeseni 6:1-3).

4. Iubiți biserica.

Vă puteți învăța copiii să iubească biserica astfel:

Dând un exemplu de dragoste pentru Dumnezeu și pentru casa Lui. Frecvențați biserica regulat cu încântare și anticipare. Închinați-vă lui Dumnezeu deschis și sincer. Vorbiți copiilor despre prezența lui Dumnezeu din viața voastră când vă alăturați altor credincioși în închinare și părtășie.

Demonstrând beneficiile bisericii în propria voastră viață. Nimic nu demonstrează valoarea frecventării Casei lui Dumnezeu mai mult decât trăirea acelei experiențe acasă. Dacă suntem certăreți acasă, aroganți și nu foarte asemănători lui Cristos, atunci construim un zid pe care copiii noștri vor fi nevoiți să-l treacă pentru a avea o dragoste personală pentru Dumnezeu și pentru lucrarea bisericii. Ei trebuie să vadă în acțiune lucrurile pe care le aud. Ipocrizia este foarte dăunătoare credinței unei persoane tinere. Dacă există o mare diferență între modul în care se comportă părinții lor

în biserică și cel de acasă, realitatea mărturiei lor va fi repede pusă sub semnul întrebării de către copii.

- Dacă un copil trăiește cu critici, va învăța să condamne.
- Dacă un copil trăiește în ostilitate, va învăța să se lupte.
- Dacă un copil este ridiculizat va învăța să fie timid.
- Dacă un copil trăiește cu rușinea, va învăța să se simtă vinovat.
- Dacă un copil trăiește în toleranță, va învăța să fie răbdător.
- Dacă un copil trăiește cu încurajare va învăța să aibă încredere.
- Dacă un copil trăiește cu laude va învăța să aprecieze.
- Dacă un copil trăiește în corectitudine va învăța dreptatea
- Dacă un copil trăiește în siguranță, va învăța să aibă credință.
- Dacă un copil trăiește cu aprobare, el învață să se placă pe sine.
- Dacă un copil trăiește cu acceptare și prietenie, el învață să găsească dragoste în lume.

Fără să vorbiți negativ despre conducerea bisericii sau despre alți credincioși în fața copiilor voștri. În casă, dacă aud remarci sarcastice la adresa membrilor adunării sau plângeri despre prezbiteri sau alți lideri din biserică, copiii își vor pierde repede încredere în acei oameni. Nu uitați, copiii au „urechi mari” și sunt foarte influențați de conversațiile și afirmațiile voastre. Dacă vă aud vorbind despre cineva din

Casa voastră este monitorizată

Da, casa voastră este monitorizată. În fiecare casă există două microfoane pentru fiecare copil, unul în fiecare ureche. Aceste instrumente extrem de sensibile interceptează rugăciunile de la masă, imnurile cântate, conversațiile obișnuite, remarcile accidentale, limbajul, diverse cuvinte și intensitatea sunetului. Aceste microfoane foarte receptiv transmit tot ce aud unor minți ușor influențabile. Aceste sunete devin apoi vocabularul copilului și temeiul acțiunilor și reacțiilor sale.

biserică spunând că nu a fost drăguț cu voi, au tendința să dea vina pe Dumnezeu și pe biserică. Copiii nu pot procesa problemele așa cum o fac adulții. Amărăciunea se dezvoltă în copii atunci când văd amărăciune în părinții lor. Amărăciunea trebuie considerată o boală contagioasă. În loc să criticați, mai bine vorbiți despre calitățile celorlalți.

Dând dovadă de preocupare pentru binele adunării. Când vă cere cineva să vă rugați pentru el și spuneți că o veți face, atunci rugați-vă. Compasiunea și dragostea pentru alții, în special pentru cei mai puțin norocoși, a fost o calitate de care Isus a dat adesea dovadă în timpul lucrării Lui pe pământ. Da, nu întotdeauna lucrul acesta este comod. Dar, arătând

copiilor că aceasta este o ocazie de a fi asemenea lui Isus, în loc să ne plângem de desele întreruperi, vom cultiva în inimile lor un sentiment de compasiune.

5. Vorbiți adesea despre privilegiile faptului că fac parte din familia unui slujitor

Spuneți copiilor voștri cât de binecuvântați și privilegiați suntem să fim slujitorii Evangheliei lui Cristos. Aceasta nu înseamnă că suntem mai buni decât alții, ci doar aleși de Dumnezeu pentru o lucrare specială de slujire. Accentuați faptul că am fost desemnați de Tatăl ceresc să-L reprezentăm pe acest pământ.

Principalul este să înțelegem că suntem cu toții ființe spirituale. Potrivit Scripturii (Deuteronom 6:1-9) casa este primul loc în care trebuie să facem „evanghelizare”. Copiii voștri trebuie să fie prioritari în „mărturia” pe care o depuneți prin vorbe și exemplu de viață. Fiecare slujitor trebuie să-și pună o întrebare foarte serioasă: „Ce-ar fi să câștig mii de oameni pentru Cristos, dar copiii mei să se piardă pentru eternitate?” Slujind altora, aveți grijă să nu treceți cu vederea și să nu neglijați copiii pe care El i-a așezat în familia voastră.

Aș dori să concluzionez articolul cu o simplă frază. Unul dintre cele mai mărețe daruri pe care părinții îl pot oferi copiilor este să-L iubească pe Dumnezeu și pe ceilalți. Dragă mamă, tu determini atmosfera din casă. Ești atât de specială, atât de necesară și ești așezată acolo după planul lui Dumnezeu. Copiii tăi vor crește într-o zi și te vor numi fericită (Proverbe 31:28), iar la sfârșitul călătoriei tale Însuși Dumnezeu îți va spune: „*Bine, rob bun și credincios*” (Matei 25:21, 23).

MARCIA LEDNICKÝ este o vorbitoare frecventă în cadrul conferințelor și seminariilor pentru femei. Ea are abilitatea unică de a raporta provocările vieții de zi cu zi la adevărul biblic. Lucrarea ei este consolidată de talentul ei oratoric remarcabil de a comunica dragostea lui Cristos.

SLUJEȘTE, NU STRIGA:

Slujind familiilor LGBT cu dragoste și compasiune

Interviu cu Rick Cole

Homosexualitatea este o chestiune controversată atât în societate, cât și în bisericile creștine. Slujirea persoanelor care se identifică cu mișcarea LGBT, părinților și copiilor lor prezintă oportunități reale, unice și provocatoare pentru biserica penticostală. În acest interviu, Rick Cole, pastor senior al Capital Christian Center, Sacramento, California, ne împărtășește aspecte valoroase pe care le-a învățat în aventura slujirii comunității LGBT. Înțelegerea lui practică asupra acestui subiect sensibil va ajuta slujitorii penticostali să vorbească mai bine și să conducă mai bine în ce privește această problemă importantă.

Vorbiți-ne despre experiența pe care dumneavoastră și biserica dumneavoastră o aveți cu oamenii care provin dintr-un mediu LGBT.

Cole: Am avut în urmă cu cinci ani ceea ce aș putea numi o revelație cu privire la perspectiva pe care o aveam asupra responsabilității mele în lucrarea orientată spre comunitatea LGBT. Într-o duminică, cineva din biserică m-a abordat pentru a-mi împărtăși provocările cu care se confrunta la locul de muncă. Ea lucra ca nutriționist în cadrul unei organizații numită CARES (Centru de Cercetare, Educație și Sericii oferite celor bolnavi de SIDA). Existau mai mulți clienți care se aflau într-o fază avansată a bolii SIDA/HIV

și cărora nu le oferea nimeni nicio îndrumare spirituală și nicio rugăciune în timpul ultimelor zile de viață. Am răspuns imediat oferindu-mă să ajut cum pot.

Mi-a aranjat un tur al instituției. Când m-a prezentat medicilor, farmaciștilor, psihologilor și celorlalți lideri am fost șocat de mirarea de pe fețele lor când au aflat că eram pastorul bisericii Capital Christian Center. Cu toate că SIDA nu este o boală specifică celor cu orientare homosexuală, majoritatea celor care veneau să primească ajutor proveneau din sânul acestei comunități. Eu eram cunoscut în comunitatea noastră pentru poziția mea anti homosexuali, de unde venea și nedumerirea lor cu privire la prezența mea în instituția lor.

M-am întors la birou în acea zi tulburat și cu un sentiment de vinovăție. De ce nu era niciun lider spiritual implicat în asistența celor cu SIDA? De ce pare să existe atâta compasiune și dragoste în comunitatea gay în timp ce comunitatea creștină manifestă doar judecată și mânie? Dacă Evanghelia speranței și a vieții veșnice este pentru toți păcătoșii, ce pot face eu pentru a îndepărta barierele pe care le-am ridicat în comunicarea acelei speranțe comunității LGBT?

Sunt atât de devotat proclamării adevărului Cuvântului lui Dumnezeu, *așa cum îl înțeleg eu. Cu cât mai tare, cu atât mai bine. Este posibil ca să fi avut convingeri bune, dar metode ineficiente? S-a împietrit inima mea față de cei pentru care Isus a plâns?*

Câteva zile mai târziu am participat la un program în care predicatorul vorbea despre modul în care familia lui se roagă și împărtășește câte un verset înainte de masă. Din dorința de a fi amuzant și de a sparge gheața, ne-a împărtășit versetul lui favorit: Ioan 11:35, „Isus a plâns”. Acum putea mânca. Toți au râs în timp ce acele cuvinte mi-au atins spiritul. Când mă gândesc la oamenii LGBT, ce fel de emoții simt, mânie, dezgust, dispreț și batjocură? Luca 19:41 ne spune: „Când S-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea”. Isus avea să sufere și să moară pentru păcate și răzvrătirea ei, dar a fost cuprins de compasiune și întristare pentru starea în care se afla. Aceste gânduri au fost ca o revelație din partea Duhului și am început să mă întreb ce s-ar întâmpla dacă nu aș mai striga împotriva comunității gay și aș începe să-i slujesc cu compasiune și dragoste.

Am primit un telefon în acea săptămână de la conducerea CARES prin care m-au întrebat dacă nu aș fi dispus să fac parte dintr-un comitet pe care l-au fondat pentru a răspunde problemei răspândirii SIDA în comunitatea noastră. Campania „Ești tu răspunsul?” a avut ca scop educarea oamenilor cu privire la detectarea timpurie a bolii și la tratamentele disponibile care puteau opri răspândirea virusului HIV. Le-am spus că aș fi onorat.

Când unul dintre membrii bordului mi-a văzut numele pe ordinea de zi, cu propunerea de a fi adăugat aceluiași comitet, a protestat și a amenințat că își dă demisia dacă sunt acceptat. Ca activist gay era sigur că suntem dușmani. Conducerea l-a încurajat să se întâlnească cu mine înainte de a se hotărî.

Ne-am întâlnit în centru la o cafea. A venit foarte hotărât împotriva implicării mele. I-am spus că dacă prezența mea nu este utilă cauzei sunt dispus să mă retrag. S-a înmuiat puțin, iar după o oră eram prieteni.

Am continuat să ne întâlnim o dată pe lună ca să aflăm mai multe unul despre altul și despre modul în care putem influența comunitatea noastră. Cu toate că fusese crescut într-o casă catolică, a devenit ateu și nu a mai pus piciorul într-o biserică timp de 30 de ani. A venit până acum de trei ori la biserică noastră și nu demult mi-a spus că nu mai este

Dacă Evanghelia speranței și a vieții veșnice este pentru toți păcătoșii, ce pot face eu pentru a îndepărta barierele pe care le-am ridicat în comunicarea acelei speranțe comunității LGBT?

ateu, ci agnostic. Finalul povestirii n-a fost scris încă, dar știu că Dumnezeu îl iubește. Mai știu însă că și eu îl iubesc.

Care sunt nevoile spirituale ale oamenilor din comunitatea LGBT?

Cole: Există nevoi spirituale comune tuturor oamenilor, indiferent de orientare sexuală. Nevoia de mântuire și de lucrarea continuă a Duhului Sfânt sunt aceleași pentru toți oamenii de astăzi. Cu toate acestea, văd alte nevoi unice ce țin de experiența lor. Ei au nevoie să fie umanizați, nu obiectivizați. Au nevoie să fie iubiți, nu urâți. Au nevoie să fie îmbrățișați, nu alungați. Ei au nevoie să fie invitați, nu izolați. Ei au nevoie de discuții tandre, nu de strigăte mâniașe.

Într-o duminică, am decis să fac un experiment pe la jumătatea mesajului meu. Le-am explicat că stă în puterea mea să influențez gândirea oamenilor, ba chiar să-i

manipulez, prin ceea ce spun și modul în care o spun. De exemplu, „Haideți să discutăm despre comunitatea homosexuală”, le-am spus.

Am început să-mi ridic vocea cu intensitate: „Fiecare genunchi se va pleca într-o zi și fiecare limbă va mărturisi că Isus este Domnul! În acea zi, mulți vor fi aruncați în întunericul cel veșnic. Toți sodomiții vor plăti pentru păcatele lor. Vor arde în iad!”

În acel moment, jumătate din adunare a început să aplaude. Mi-am lăsat vocea și am spus cu tristețe: „Tocmai mi-ați dovedit ipoteza. Cerul nu se bucură de pieirea cuiva. De ce să ne bucurăm noi atunci? Ar trebui să simțim tristețe și compasiune pentru toți oamenii.”

Cred că cea mai mare nevoie a celor aparținând comunității LGBT este să fie tratați ca niște persoane importante, care merită iubire, pline de potențial și valoroase. Când îi privim astfel, mesajul Evangheliei are șansa de a le atinge inimile și de a aduce schimbare.

0 lucrare care are Evanghelia în centru trebuie să spună „da” păcătoșilor și „nu” păcatului. Ce formă ia această dinamică da-nu când lucrați cu oameni din comunitatea LGBT?

Cole: Bărbatul despre care am spus mai devreme că a trecut de la o poziție atee la una agnostică este administratorul unui spital local. Respectă și cunoaște destul de bine Scripturile. Conversațiile noastre sfârșesc adesea în discuții despre Biblie și despre dorința de a înțelege cine este Dumnezeu. Marea provocare în aceste conversații stă în faptul că el nu consideră Biblia drept Cuvântul autoritar și infailibil al Lui Dumnezeu.

Într-o zi i-am spus: „Știu că nu crezi că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, așa că uneori îmi este greu să știu cum să îți explic lucrurile. Eu cred că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu. Așa stând lucrurile, consider că am marea responsabilitate de a-mi da silințele să reprezint Cuvântul Lui în fața oamenilor. Chiar dacă sunt doar o mână de pasaje în Biblie care vorbesc direct despre problema homosexualității, referințele sunt

acolo. Nu vreau să prezint greșit ceea ce a spus Dumnezeu. Am o mare dragoste față de tine, dar mă simt responsabil să îți spun că practica homosexualității este considerată de Dumnezeu păcat. Ce părere ai despre aceasta și cum îți afectează modul în care mă privești?”

Am fost destul de surprins de răspunsul său. „Nu am văzut niciodată lucrurile în felul acesta. Văd dilema pe care o ai. Vrei să fii credincios lui Dumnezeu, dar să îți exprimi prietenia și preocuparea față de mine. Îți apreciez poziția. Totuși, nu văd lucrurile la fel, dar nu mă simt ofensat să vezi lucrurile în felul acesta”, mi-a spus el.

Continuăm să avem astfel de discuții directe, *însă acestea sunt cufundate într-o compasiune, într-o considerație și într-o convingere veritabile. Ne continuăm călătoria descoperirii spirituale și acum, iar rugăciunea mea este ca el să ajungă la deplina credință în Isus, prin revelația Duhului Sfânt.*

Nu părem a avea același răspuns emoțional față de cei care au divorțat, care sunt implicați în promiscuitate heterosexuală, care sunt plini de mândrie, care înșală și mint, care consumă alcool sau droguri sau cei plini de mândrie și lipsiți de auto-control. Le oferim speranță și ocazia de a primi har. Îi primim cu brațele deschise în casele noastre de închinare.

Este greu să găsim echilibrul între calea condamnării și cea a dragostei, între cea a adevărului absolut și a harului pentru cei care nu au crezut încă. E nevoie de rugăciune și studiu intens, dar merită efortul. Sunt suflete în balanță. Dumnezeu nu le-a abandonat. Nu o va face niciodată.

Cum evanghelizează biserica dumneavoastră comunitatea LGBT?

Cole: Nu avem o lucrare specifică orientată spre comunitatea LGBT. Ne străduim să oferim o atmosferă de dragoste și compasiune, dând tuturor celor care doresc posibilitatea de a ne însoți în călătoria noastră spirituală. Nu facem deosebire între oamenii care vin la biserica noastră. Toți oamenii sunt bineveniți. Isus ne-a spus să mergem pe drumuri și pe ulițe și să îi obligăm să intre (Luca 14:23). Ne dăm toate silințele să construim poduri, nu bariere.

Avem o lucrare adresată familiilor cu nevoi speciale din biserica noastră. Lucrători bine instruiți se ocupă de copiii cu nevoi speciale pentru ca părinții lor să poată frecventa cu încredere biserica în timp ce copiii lor sunt bine îngrijiți. Cuvântul s-a răspândit în comunitatea familiilor cu nevoi speciale, ceea ce a atras mulți oameni.

Într-o duminică un om și-a adus fiul cu nevoi speciale la curs. Liderul clasei a început să discute cu el și a descoperit că auzise despre această lucrare așa că a venit să-și lase copilul la curs. Avea să se întoarcă după ce servea micul dejun. Săptămâna următoare a venit din nou, iar liderul nostru a intrat din nou în vorbă cu el încurajându-l să rămână la biserică. Acesta i-a spus că nu credea că poate deoarece îl aștepta partenerul în mașină. A fost încurajat să-și aducă și partenerul cu el. A

Când mi-a fost atinsă inima de dragoste și compasiune pentru cei care se consideră gay, am încetat să mai strig la ei și am început să-i slujesc.

refuzat politicos și s-a întors după micul dejun. După trei sau patru săptămâni de acest fel, a fost convins în cele din urmă că s-ar putea să fie binevenit la programul bisericii. A intrat împreună cu partenerul său și au descoperit o atmosferă primitoare și iubitoare. Au fost mișcați de închinare și provocați de învățătură. Au început să frecventeze biserica regulat. Nu au încercat să-și afișeze stilul de viață în niciun fel. Ați fi putut trece pe lângă ei în hol fără să vă dați seama că erau parteneri. N-au încercat să promoveze nicio agendă gay. Erau cu adevărați însetați după prezența lui Dumnezeu în viețile lor.

Într-o duminică, nu demult, unul dintre ei s-a așezat să stea de vorbă cu unul dintre pastorii noștri în zona pentru cafea din zona de primire și a început să-i spună că simțea că trebuie să-și schimbe stilul de viață. Se simțea muștră de Duhul Sfânt că celibatul nu era stilul de viață pe care trebuia să-l urmeze. Am pornit într-o călătorie împreună ajutându-l

să ia decizii evlavioase și să urmeze mesajul și persoana lui Isus. Dragostea învinge.

Cum ucenicizează biserica dumneavoastră pe cei care provin din comunitatea LGBT?

Cole: Abordăm ucenicizarea celor ce provin din comunitatea LGBT în mod individual. Fiecare situație are elementele ei particulare, de aceea are nevoie de sensibilitate și îndrumare atentă. Nu există o dimensiune universală. Trebuie totodată să dăm dovadă de răbdare. Nu avem un program stabilit pe care trebuie să-l parcurgă fiecare în aventura lui spirituală. Mergem după discernământul și călăuzirea Duhului Sfânt și a Scripturilor.

Vara trecută am avut o serie de întâlniri pentru dezvoltarea viziunii organizate miercuria seara, întâlniri în cadrul cărora membrii bisericii puteau pune întrebări. Când am vorbit despre compasiunea pe care trebuie să o arătăm comunității LGBT, cineva a întrebat cât timp trebuie să permitem unei persoane homosexuale să vină la biserică fără să-și schimbe viața. „Cât e nevoie”, a fost răspunsul meu.

Nu vom ezita să răspundem corespunzător nevoii de disciplinare acelei persoane care încearcă să-și promoveze agenda și să se răzvrătească. Dacă persoana merge cu adevărat și sincer pe calea descoperirii spirituale, o vom însoți în procesul supunerii față de Cuvântul lui Dumnezeu cât va fi nevoie. Când începem să stabilim reguli, dăm dovadă de spirit religios, convenabil nouă, dar dăunător pentru cei care caută ajutor.

Care sunt nevoile spirituale unice ale copiilor crescuți de părinți din cadrul comunității LGBT?

Cole: Este un teren complet nou pentru noi. Cred că suntem în mijlocul descoperirii nevoilor lor unice. Un lucru pe care l-am descoperit în urma cercetărilor este faptul că

nu se poate observa o înclinație spre un comportament homosexual a copiilor ai căror părinți sunt gay mai mare decât a celor ai căror părinți sunt heterosexuali. Din această perspectivă, una dintre nevoile lor cele mai mari este aceea de a fi tratați ca orice alt copil.

Nu am un răspuns sistematic la această întrebare, datorită unicității și noutății ei. Nu încurajez evidențierea lor printr-un tratament special, iar dacă pun întrebări, vom apela la înțelepciunea lui Dumnezeu și a altora care au străbătut acest domeniu înaintea noastră.

Ce poate face biserica pentru a răspunde nevoilor acestor copii?

Cole: Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să-i îmbrățișăm, să-i iubim și să-i motivăm să-și împlinescă scopul insuflat de Dumnezeu în viață.

Homosexualitatea este o problemă controversată atât în societate cât și în bisericile creștine. După părerea dumneavoastră, cum ar trebui slujitorii creștini să vorbească și să conducă în privința acestui subiect?

Cole: Principiul care mi-a modelat gândirea și abordarea în privința acestei probleme controversate a fost Marea Trimitere. Isus nu a făcut nicio distincție între oameni cărora trebuie și cărora nu trebuie să le ducem vestea bună a dragostei și harului Său.

Am un trecut în care am declarat condamnare și judecată asupra comunității gay. Nu-mi aduc aminte să fi văzut niciun rod în urma acestei abordări. Când mi-a fost atinsă inima de dragoste și compasiune pentru cei care se consideră gay, am încetat să mai strig la ei și am început să-i slujesc. Am văzut rezultate remarcabile în urma acestei schimbări în spiritul și metodele mele.

Avem tendința de a-i privi ca dușmani pe cei care nu-L urmează pe Cristos. Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu mă aduce cu picioarele pe pământ: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12).

Nu oamenii îmi sunt dușmani. Ei sunt prețioși în ochii lui Dumnezeu. El îi iubește la fel de mult ca pe mine. El vrea ca și eu să-i iubesc. „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15).

Am descoperit un respect pentru cei care sunt gay. Respect valoarea sufletului lor. Nu sunt supărat pe ei. Le vreau binele.

Cred că ne îndeplinim misiunea dată de Dumnezeu când suntem cunoscuți în comunitatea pe care o slujim pentru ceea ce *susținem*, nu pentru lucrurile cărora ne *împotrivim*.

Slujind familiilor cu părinți gay: o listă de control pentru pastori și lideri:

- Aproiați-vă cu compasiune, vindecare și adevăr de familiile cu părinți gay, în doze pe care să le poată primi, cum a făcut-o și Cristos.
- Presupuneți că aveți întotdeauna în mijlocul vostru homosexuali, așa că evitați discursurile homofobe, de exemplu, remarcile nepotrivite.
- Asigurați-vă că aveți reguli clare de disciplină care să descurajeze hărțuirea.
- Fiți sensibili față de personalul și voluntarul vostru întrebând: „Cum se descurcă? Se integrează și comunică aceștia (copiii cu părinți gay) cu ceilalți copii?”
- Dialogați după nevoie în cazul situațiilor neplăcute. S-ar putea ca aceste familii să ceară ajutor pastorului sau altor slujitori. Conduceți discuțiile punând întrebări.
- Când predicați sau învățați dintr-un pasaj care vorbește despre homosexualitate, spuneți întotdeauna adevărul în dragoste.

Ginger Haan

PIEDICI ÎN CALEA TRĂIRII ÎN ÎMPĂRĂȚIE

(8)

de H. Maurice Lednicky

Prima parte a acestei cărți a abordat în primul rând adevărul fundamental ce privește trăirea în împărăție. Acum am ajuns la aplicarea trăirii în împărăție acestei generații. Lucrul acesta este absolut esențial pentru fiecare credincios. Cuvântul lui Dumnezeu își pierde sensul și valoare esențială până și dacă nu este aplicat cu atenție și într-o atitudine de rugăciune. Dați voie Duhului Sfânt să vorbească inimii voastre. Umblarea în credință vă va fi întărită când „dăm la o parte orice piedică” care nu ne lasă să devenim tot ce dorește El să fim.

REFUZUL DE A RENUNȚA LA ATITUDINI ȘI ACȚIUNI CULTURALE

De la copiii lui Israel care își doreau un rege „cum au toate neamurile” (1 Samuel 8:5) până la exclamația contemporană „Toți o fac!”, natura depravată a omului caută să își arate latura urâtă mereu și mereu. Nu discutăm aici despre cei nemântuiți, ca se află sub controlul celui rău, ci mai degrabă despre cei credincioși și despre modul în care cultura păcătoasă încearcă, asemenea unui șarpe boa uriaș constrictor, să stoarcă toată viața din prada ei. Biblia este foarte clară în această privință: Dumnezeu nu vrea să-și vadă copii dansând cu copiii iadului. „Să nu te iei după mulțime ca să faci rău” (Exodul 23:2). „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios? De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi.»” (2 Corinteni 6:14-17). Ca să nu fie nicio confuzie, acest avertisment nu înseamnă a ne izola de cei care nu l-au acceptat pe Cristos. Ideea este ca cel credincios să nu participe la activitățile rele ale celor care l-au respins pe Mântuitorul.

Este un dat că toate culturile evoluează și se schimbă, însă consemnările indiscutabile ale istoriei ne arată că acestea nu evoluează în bine. Ele au parte de regres întotdeauna.

„Toți creștinii pe care îi întâlnesc și care și-au propus să facă ceva pentru Dumnezeu sunt creștini care nu sunt pe aceeași lungime de undă cu timpul lor – foarte ieșiți din gama generației lor.”

A. W. TOZER

Probabil cel mai adesea, schimbările sunt gradate, aproape imperceptibile. În timp ce progresele tehnologice din domeniul comunicației, a medicinei și descoperirile științifice sunt proclamate ca uluitoare, nu putem spune același lucru

despre fibra morală a lumii noastre. Vedeți numărul de copii avortați, de familiile destrămate sau disfuncționale, de imoralitate și perversitate sexuală. În această cloacă a degradării trebuie credincioșii să trăiască. Sinceritatea ne cere să ne mărturisim că am permis inimilor noastre să se împietrească și să fie desensibilizate. Am trăit în groapa de gunoi atât de mult încât mirosul putred nu ne mai dezgustă simțurile spirituale. Când se întâmplă acest lucru ne este și mai greu să împiedicăm corupția să ni se furișeze în inimi. Nu vreau să insist excesiv asupra acestui aspect, dar aceasta a devenit o problemă foarte serioasă pentru mine. Trecem printr-o perioadă de criză și doar biserica Lui poate da alarma și chema la puritate.

MOTIVAȚI DE AMBIȚII PERSONALE

Independența nu este un concept spiritual pentru biserica adevărată și membri ei.

Analogia cea mai folosită în Cuvânt pentru a defini sau descrie biserica Domnului este trupul omenesc. Trupurile noastre sunt formate dintr-o mulțime de organe independente. Milioanele de celule trebuie să funcționeze la locul potrivit și în ordinea potrivită. Cuvântul înfiorător, cancer, ne arată că anumite celule și-au abandonat tiparele normale și au pornit într-o călătorie distructivă prin trup. Niciun organism nu poate supraviețui dacă părțile lui componente nu vor contribui la sănătatea întregului. În această privință, adevărul care ar trebui să iasă dintre paginile Cărții Sfinte este interdependența.

Isus a folosit „via și mlădițele” ca metaforă pentru a-i învăța pe cei doisprezece. De cinci ori le-a vorbit despre relația de interdependență spunându-le „rămâneți în Mine”, cu rezultatul pozitiv, „ca să aduceți multă roadă” pentru că „mlădița nu poate aduce roadă de la sine” (Ioan 15). Adevărații urmași ai lui Cristos înțeleg repede acest mesaj. „Mlădițele” aduc roadă pur și simplu deoarece sunt parte a „viei”. Totuși, lucru acesta trece dincolo de relația noastră cu

Cristos (Vița), din moment ce există multe mlădițe, nu doar una, care sunt la fel de importante în procesul de rodire. Ar fi o dovadă de mândrie să cred că „mlădița” mea merită mai multă atenție sau că este mai bună decât celelalte mlădițe.

Există mai multe cărți în Noul Testament care abordează această problemă în detaliu. În epistolele adresate credincioșilor din Efes și Colose, Pavel Îl descrie pe Cristos drept capul bisericii, iar pe membrii acesteia ca trup al Său. „*El I-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți*” (Efeseni 1:22, 23) (sublinierea îmi aparține). El continuă „... ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos. Din El tot trupul, bine încheșat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură (credincios), își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:15, 16) (adăugarea și sublinierea îmi aparțin). El reia aceeași temă și în cartea Coloseni. „*El este Capul trupului, al Bisericii*” (Coloseni 1:18) (sublinierea îmi aparține). „(Cel arogant) *nu se ține strâns de Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu*” (Coloseni 2:19) (adăugarea și sublinierea îmi aparțin).

În capitolul 12 din 1 Corinteni, strategic așezat, în ale cărui prime versete Pavel definește darurile de lucrare ale Duhului Sfânt care trebuie să se manifeste în sânul credincioșilor (chiar și astăzi), el continuă repede cu o aducere aminte detaliată despre semnificația relației de interdependență din biserică. „După cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos” (1 Corinteni 12:12). „Voi sunteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădulele Lui” (1 Corinteni 12:27). El continuă oferindu-ne o listă a „mădulelor trupului” pe care le-a rânduit Dumnezeu în biserică (1 Corinteni 12:28). Este interesant că el intercalează în acest punct (sub inspirație divină) binecunoscuta învățătură despre dragoste ca motivație determinată a lucrărilor de slujire și a manifestărilor supranaturale (1 Corinteni 13). Aceasta este așezată exact în mijlocul acestei învățături despre modul în funcționează biserică (trupul) în Duhul (1 Corinteni 12 și 14).

Slujirea în biserică Domnului nu se face niciodată fără sacrificiu. Cei maturi sunt dispuși să-și supună dorințele personale pentru a-i îndruma pe credincioșii mai puțin maturi spre creștere și dezvoltare spirituală. Cu alte cuvinte, cei care înțeleg principiul biblic al interdependenței aleg să fie o binecuvântare în loc să fie mereu cei care primesc binecuvântarea. O atitudine prin care cer ca *politica, regulile și procedurile* bisericii să fie în armonie cu dorințele mele personale va duce la confuzie și conflicte în trupul lui Cristos.

Lecția de viață. Eu sunt o parte vitală și utilă a bisericii Lui. Fiecare membru al trupului Său are o însărcinare, iar pentru ca biserică să fie sănătoasă și să funcționeze corect, fiecare dintre noi trebuie să-și îndeplinească chemarea cu bucurie. Fiecare trebuie să gândească astfel: sunt doar un mădular și nu sunt mai important sau mai puțin important decât orice alt membru al bisericii. Dacă voi căuta să fiu deasupra altora sau să cred că sunt mai calificat ca alții sau dacă voi zice că

nu am nevoie de ei, atunci nu voi fi pe placul Capului, Isus Cristos, și voi crea confuzie în trup. Ambiția mea cea mai mare trebuie să fie aceea de a fi plăcut lui Cristos, dincolo de toate, prin slujirea mea umilă.

COMPARAȚII CONCURRENTIALE

Da, din nefericire se întâmplă și în biserică, la toate nivelele. Vă aduceți aminte de primul „conflict” care a avut loc între credincioșii plini de Duhul după revărsarea Duhului Sfânt de la Rusalii? Îl găsiți în Fapte 6. (Unul dintre lucrurile care îmi plac la Cuvântul lui Dumnezeu este că acesta nu ascunde caracterul carnal și nu încearcă să ne împiedice să vedem slăbiciunile și imaturitatea credincioșilor.) „*Evreii care vorbeau grecește* (cel mai probabil evrei care nu se născuseră în Ierusalim sau în Palestina), *cărteau împotriva evreilor* (iudei din Ierusalim), *pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțea ajutoarelor de toate zilele*” (Fapte 6:1) (sublinierea

A vedea greșelile unui frate sau a unei surori în Cristos își are adesea scopul de a arunca o lumină negativă asupra lor, în timp ce aruncăm o lumină pozitivă asupra noastră. Astfel de critici sunt adesea învăluite într-un limbaj ce dă impresia de preocupare față de acea persoană, în timp ce motivația ascunsă este gelozia.

și adăugarea îmi aparțin). Lucrul acesta s-a întâmplat în mijlocul unei mari treziri pentecostale, între iudeii care Îl primiseră pe Cristos.

Deși nu avem nicio dovadă despre existența unor atitudini „concurrentiale” între acești lideri, Pavel a fost întristat să constate că se făceau comparații între el (un mare învățat), Apolo (un mare orator) și Petru (un mare apologet) în biserică din Corint. Alții, bineînțeles, se declarau loiali doar lui Isus. Acesta a fost unul dintre primele lucruri pe care le-a menționat în scrisoarea pe care le-a trimis-o (1 Corinteni 1:10-13). „*Vă îndemn, fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire*” (1 Corinteni 1.10-13).

După ce îi îndeamnă pe credincioșii din Roma „*să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre*”, Pavel le spune: „*eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate despre sine*” (Romani 12:1-3). „*Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia*” (Romani 12:10). Cartea Filipeni este adesea descrisă drept cea mai personală și mai puțin doctrinară dintre epistolele scrise de apostolul Pavel. Fiind una dintre cele patru epistole scrise din temnița romană, este considerată o scrisoare de mulțumire pentru generozitatea credincioșilor din Filipi. Încurajându-i să aibă „*gândul acesta, care era și în Hristos Isus*” el îi îndeamnă „*Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuși*” (Filipeni 2:3) (sublinierea îmi aparține). El continuă spunând: „*Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam ticălos și stricat*” (Filipeni 2:14).

Lecția de viață. Satan știe că dacă poate provoca „certuri” (competiție) între urmașii lui Cristos, atunci le va distra atenția de a adevăratul lor dușman – Satan însuși. Biserica nu este un club în care fiecare se laudă cu trofeele lui. Noi suntem „împreună lucrători” cu Dumnezeu (2 Corinteni 6:1). Este nevoie de o smerenie sinceră pentru ca trupul lui Cristos să funcționeze în unitate, o deosebire remarcabilă față de cultura coruptă a acestei lumi.

IMPORTANTA TITLULUI ȘI POZIȚIEI

Am locuit împreună cu soția pentru o perioadă într-o țară în care titlul și poziția de autoritate erau extrem de importante. Ni s-a spus unii oameni erau dispuși să renunțe la o slujbă mai bine plătită pentru una mai puțin plătită dacă aceasta oferea un „titlu” în dreptul numelui lor. Oamenilor le place să fie recunoscuți. Lucrul acesta era adevărat chiar și între liderii religioși din vremea lui Cristos. Isus le-a văzut pretențiile din spatele acțiunilor menite să atragă privirile. „Păziți-vă de cărturari cărora le place să se plimbe în haine lungi și să le facă lumea plecaciuni prin piețe; ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi și după locurile dintâi la ospețe... de ochii lumii, fac rugăciuni lungi” (Luca 20:46, 47).

Motivația extrinsecă (recunoașterea personală, premiile) este un instrument puternic folosit adesea pentru a atinge anumite obiective în lumea economică. Biserica a adoptat în unele cazuri aceeași abordare. Isus ne-a avertizat „nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni”. Acestora „le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni”, și „când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, care își slutesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc” (Matei 6:2, 5, 16). Deși unii consideră că există lucruri care nu ar putea fi realizate pentru Împărăție fără o anumită recunoaștere personală, eu doresc să fac o avertizare. Oamenii călăuziți de Duhul vor răspunde voii lăuntrice a Duhului Sfânt și nu unui apel adresat eului omenesc. Isus a spus. „Eu voi zidi biserica Mea” (Matei 16:18) și sunt sigur că metoda lui nu apelează la tactici culturale care satisfac natura carnală a omului. Este un lucru la care să meditam.

Saul din Tars s-ar fi putut încadra în aceeași categorie. El și-a citat „calificările” de lider religios iudeu (înaintea întâlnirii cu Isus). „Eu, care sunt tăiat împrejur a opta zi (după legea iudeilor), din neamul lui Israel, din seminția lui Benjamin, Evreu din Evrei; în ce privește Legea, Fariseu; în ce privește râvna, prigonitor al Bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană” (Filipeni 3:5, 6) (adăugarea îmi aparține). Într-adevăr, el a avut cea mai înaltă poziție și autoritate. Cu toate acestea, acum că Cristos a devenit Domnul și Stăpânul vieții lui, el continuă: „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos” (Filipeni 2:7).

Iacov (fratele pe jumătate al lui Isus) a văzut impactul culturii asupra bisericii. El a scris celor „douăsprezece seminții” care erau „împrăștiate” avertizându-le că o astfel de atitudine se afla în spatele dragostei pe care Cristos o dorea în poporul Lui: „Frații mei, să nu țineți credința Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la fața omului. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur și cu o haină strălucitoare, și intră și un sărac îmbrăcat prost, și

voi puneți ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare, și-i ziceți: «Tu șezi în locul acesta bun!» și apoi ziceți săracului: «Tu stai colo în picioare!» sau: «Șezi jos la picioarele mele!» Nu faceți voi oare o deosebire în voi înșivă și nu vă faceți voi judecători cu gânduri rele?» (Iacov 2:1-4) (sublinierea îmi aparține). În acest caz răspunderea cădea pe umerii credincioșilor, care dădea o mai mare recunoaștere unor persoane în defavoarea altora. Este de așteptat în manevrele politice și în practicile de afaceri ca anumiți oameni, „cu relații”, să fie favorizați. Oamenii se bucură de favoruri în virtutea statutului lor social sau economic. Din nefericire, ceea ce este adevărat în acele domenii s-a strecurat și între credincioși. Despre această problemă spirituală vorbește Iacov. Isus a luat masa în casa unor oameni înstăriți, dar nu a ezitat să se atingă de un leproș contagios sau să țină un copil în brațe.

Fiind copii ai lui Dumnezeu, nu trebuie niciodată să încercăm a cultiva relații în virtutea a ceea ce o anumită persoană poate face pentru noi. Cât de trist este că credem că Evanghelia trebuie diluată de teama ca o anumită persoană cu prestigiu să nu se simtă ofensată.

Lecția de viață. Toți sunt egali în fața crucii. Toți sunt păcătoși, indiferent de statul lor social sau economic în domeniul afacerilor, cel guvernamental sau în familie, căci doar prin jertfa lui Cristos găsește omul iertare de păcate. Recunoașterea oamenilor nu-L impresionează pe Dumnezeu. Conducerea bisericii Domnului nu trebuie să se aștepte la anumite favoruri și nici nu trebuie să ofere un statut preferențial celor care au poziții înalte în sistemul lumii. Cuvântul lui Dumnezeu se aplică în aceeași măsură tuturor oamenilor, fără excepții.

Acesta este doar începutul aceste secțiuni foarte importante din studiul nostru. În următorul număr vom vorbi despre piedici în calea creșterii spirituale, cum ar fi: 0 abordare intelectuală a credinței și Cuvântul lui Dumnezeu interpretat prin prisma culturii. În numerele viitoare vom vorbi și despre Carnalitatea și distincția dintre carnalitate și legalism. Avem multe de învățat despre trăirea în Împărăție într-o lumea întunecată și păcătoasă care presează credincioșii să ia parte la o cultură nebiblică.

H. Maurice Lednicky

Dr. H. MAURICE LEDNICKY este un slujitor ordinar al denominației Assemblies of God de peste 50 de ani. El este autor, evanghelist, pastor, misionar și ex președinte al colegiului Central Bible College, Springfield, Missouri.

Acest articol este preluat din *KINGDOM LIVING* © 2013 de H. Maurice Lednicky. Folosit cu permisiunea autorului. Toate drepturile rezervate.

„EL A FĂCUT TOTUL BINE: El este vrednic de încrederea voastră”

de RON PITTS

„Ei erau uimiți peste măsură și ziceau: «El pe toate le face bine»”
(Marcu 7:37, NTR)

Circulau printre mulțimi povestiri despre un făcător de minuni care învăța oamenii din acea zonă. S-a răspândit prin împrejurimi vestea că acest învățător era Mesia cel promis și că le aducea un mesaj. Nu era la fel de cunoscut în zona Galileei și în împrejurimi pe cât era de cunoscut în Ierusalim, așa că mulți oameni au devenit curioși de acest om și de învățăturile Lui. Speranța se termină repede când călătoria vieții este împovărată de boală, eșec, vinovăție, regrete, nedreptate și nenumărate răni care încătușează sufletul, astfel că s-au adunat mulțimi de oameni. Îl ascultau. L-au văzut atingând pe alții care, asemenea lor, nu mai aveau nicio speranță și vindecându-i. În cele din urmă au fost copleșiți, uimiți peste măsură. În sfârșit un om în care își putea pune încrederea. Luaseră o decizie. Concluzia lor era decisivă și toată îndoiala s-a spulberat: „El pe toate le face bine.”

Nu există nimic mai liniștitor decât acel moment de fermitate. Când suntem confrunțați cu imposibilitățile circumstanțelor vieții, când boala zăbovește, când sfârșitul unei lupte aduce începutul unor noi întristări, când cerul pare tăcut în fața urgențelor, cât de plăcut este să simțim siguranța venită dintr-o atitudine fermă ce vine din conștientizarea faptului că „El pe toate le face bine”.

Textul nu ne spune câți oameni erau în mulțime. Nu este nici amplu, nici apologetic în ce privesc evenimentele călătoriei surprinzătoare în afara limitelor obișnuite ale

lucrării lui Isus. De fapt, am putea spune că scopul principal al narațiunii lui Marcu este acela de a afirma concluzia inevitabilă că tot ce face Isus, face bine.

Lunga călătorie le descoperă ucenicilor și tuturor credincioșilor trei principii ale încrederii. În primul rând, cu toate că există momente în care ne-am dori ca El să fi venit mai repede, Isus își urmează propria hartă. În al doilea rând, deși slujește mulțimilor, Isus folosește și metode personalizate de lucru. În al treilea rând, cu toate că mulțimea este interesată de cel ce face minuni, Isus se concentrează asupra mesajului, nu asupra mesagerului. În cele din urmă, mulțimile s-au bazat pe faptul că înaintea lor era Unul în care puteau avea încredere. Când împrejurările vieții lor păreau deznădăjduite și când nu mai aveau la cine apela, era acolo Unul care făcea toate lucrurile cu adevărat bine.

Isus își urmează propria hartă

Ucenicii cunoșteau un traseu „mai bun” din Tir spre Marea Galileei, unul care sigur nu trecea prin Sidon. Dacă scopul călătoriei era acela de a ajunge cât de repede pe țărmurile nisipoase ale lacului, ruta mai scurtă și mai directă ar fi fost evidentă. Isus este la fel de liniștit cu *pasul* Lui, cât este cu *locul* Lui, ambele fiind subordonate *scopului* Său. Deși cărarea Lui este uneori mai lungă, planul Lui este sigur în orice situație.

Cât de repede poate cineva urmări în text reperele acelei călătorii: „Isus a părăsit ținutul Tirului și a venit iarăși prin Sidon la marea Galileei, trecând prin ținutul Decapole” (Marcu 7:31). Pentru cei mai mulți, cetățile sunt îndepărtate și necunoscute, dar pentru ucenici, aceștia știau că nu era o călătorie de o zi. Unii au calculat că această excursie a durat opt luni. Totuși, scopul Lui nu era să ajungă la destinația călătoriei, cât călătoria însăși.

Matei ne relatează aceeași istorie în propriile cuvinte și mai în detaliu. Minunile au fost numeroase, mulțimile erau în creștere, Isus învăța, însă dincolo de acele scene se întâmpla ceva mult mai profund. Timp de opt luni ucenicii l-au observat lucrarea din mijlocul mulțimilor. Ei îl ascultau când le vorbea în particular despre Scripturi și despre Împărăție. Conform relatării lui Matei, ochii lui Petru s-au deschis la finalul acestui timp îndelungat, așa că a făcut mărturisirea personală că Isus este Cristosul, Fiul Dumnezeuului cel viu (Matei 16:13-19).

Ce lecție extraordinară pentru urmașii lui Isus! În călătoria vieții, există momente când se pare că Isus alege traseul mai lung și mai lent spre situația noastră. Așteptarea neliniștită ne umple întotdeauna inimile cu îndoieli. Mulțimea se întreabă unde este vindecătorul ei și de ce îi face să aștepte. Cât de ispitiți suntem să punem nevoile noastre urgente deasupra scopului Său. Călătoria mai lungă din Tir este o aducere aminte că, la vremea Lui, Isus va trece sigur pe drumul nostru. Putem să ne încredem în El, chiar și când pare să întârzie sau să ne ignore. Așteptă cu răbdare și încredere momentul în care vom fi uimiți de timpul Lui și ne vom alătura mulțimilor declarând încă o dată: „El pe toate le face bine”.

Isus folosește metode personalizate

„El l-a luat la o parte din norod...” (Marcu 7:33a). Când Isus se pregătea să slujească acelui surd s-a gândit mai întâi la nevoile lui personale și la cum putea să-i slujească din perspectiva publică. În loc să facă un spectacol din el, stânjenindu-l probabil în fața oamenilor, l-a luat deoparte ca să se ocupe de el personal.

Această demonstrație a sensibilității Învățătorului față de nevoile personale ale individului ne oferă o înțelegere mai bună a lucrării Sale. Cât de important este să ne aducem aminte că nu toți oamenii sunt vindecați pe scenă. Nu toți sunt botezați cu Duhul Sfânt în fața altarului bisericii. Nu toți îl găsesc pe Cristos ca Mântuitor personal duminicile dimineața la finalul slujbei. Unele dintre cele mai mari minuni Isus le face departe de ochii mulțimilor și departe de camerele de filmat.

Isus cunoaște nevoile fiecăruia, dar El mai știe totodată timpul și locul perfect pentru a-și face lucrarea. Chiar dacă unii vin la Cristos într-o catedrală cu vitralii, cât de liniștit este să știm că Isus poate fi găsit în orice loc de pe parcursul vieții cuiva. Biserica obișnuia să cânte un vechi imn care spune: „Așa cum sunt la Tine vin”. Cât de minunat să ne aducem aminte că „Așa cum sunt” *El vine la mine*.

Este greu pentru credinciosul de astăzi să și-l imagineze pe Isus punându-și degetele în urechile acelui om și apoi scuipând. Ne ajută să știm că acțiunile lui Isus aveau rolul

de a-l ajuta pe acel om să înțeleagă ce urma să i se întâmple. În cultura acelei zile, acesta era un fel de limbaj al semnelor care reflecta credința comună că scuipatul are anumite puteri curative. După ce l-a luat deoparte din mulțime, Isus l-a protejat de rușinea publică și i-a redat atât auzul cât și vorbirea.

Câți oameni au venit la biserică în căutarea unor răspunsuri, doar pentru a fi puși în situații jenante și neplăcute și care au plecat fără răspuns la nevoile lor? Este minunat să știm că Isus îl cheamă pe om la El așa cum este. El îi lasă pe introvertiți să fie introvertiți, iar pe extrovertiți să fie extrovertiți. Isus le arăta ucenicilor Săi că în timp ce extrovertiți trebuie să învețe că este în regulă pentru unii să fie timizi și tăcuți, introvertiții trebuie să învețe că unii oameni vor iubi pur și simplu microfonul. Când Isus lucrează într-un mod personal este foarte clar că „El pe toate le face bine”.

Isus s-a concentrat asupra mesajului, nu asupra mesagerului

Cât de mult se vorbește astăzi despre nevoia de a urma modelul de lucrare și ucenicie al lui Isus. Lucrarea în grupe mici dezvoltată după modelul grupului de ucenici este studiată și aplicată astăzi. Modelele de evanghelizare doi câte doi sunt promovate. Stilul de lucrare al lui Isus este examinat ca formulă prin care putem crește nivelul de conștientizare a comunității oferind un mediu de activități eficiente pentru creșterea bisericii și înaintarea lucrării de slujire.

În mijlocul unei abundențe de astfel de sfaturi, este de remarcat faptul că cea mai mare lucrare pe care a văzut-o lumea vreodată, a făcut adesea exact opusul tendințelor de lucrare din zilele noastre. Ne este greu să ne imaginăm că în amestecul de paradigme biblice și de afaceri din lucrarea bisericii de astăzi poate cineva să urmeze exemplul lui Isus care, în această ocazie și în multe altele, a cerut mulțimilor să nu spună nimic despre lucrarea Lui. De ce a evitat El dorința de promovare și strălucirea faimei? Dintre toate motivele posibile, este destul de clar că El și-a dorit ca cei ce-L urmau să se concentreze asupra mesajului, nu asupra mesagerului.

Când Isus a văzut mulțimea care stătea înaintea Lui cu ocazia Predicii de pe Munte, când a hrănit cei 4000 și apoi pe cei 5000 de bărbați, plus femei și copii, nu-l auzim spunându-le „Veniți după Mine!” Multora li s-ar părea că a ratat o ocazie excelentă de a câștiga o mulțime mare de adepți. Ce ocazie de evanghelizare. Totuși, Isus a spus „Urmează-Mă” unor persoane individuale care au devenit apoi ucenicii Lui, dar mulțimile le-a îndreptat întotdeauna spre Tatăl. Scopul Lui era atât clar cât și consecvent. Isus arăta întotdeauna spre mesaj.

Este trist că unii mesageri din zilele noastre se străduiesc să atragă oameni care să-i urmeze pe ei. În realitate, noi ca mesageri nu suntem altceva decât niște șoferi de autocar. Slujba noastră este să ducem pasagerii la Cel care-i poate mântui, vindeca, boteza și învia apoi pentru odihnă veșnică. Cât de ridicol ar fi ca un șofer de autobuz, care se îndreaptă spre un mare eveniment, să cheltuiască timp și efort pentru a deveni atracția principală și pentru a atrage atenția oamenilor spre autobuzul lui! Să ne ajute Dumnezeu să îi îndreptăm

pe oameni spre atracția principală. „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3:30). Chiar și Isus, cu toate că merita, a evitat să atragă atenția oamenilor asupra Sa. În schimb, El i-a îndreptat pe oameni spre mesajul care aduce viață și speranță.

Concluzie

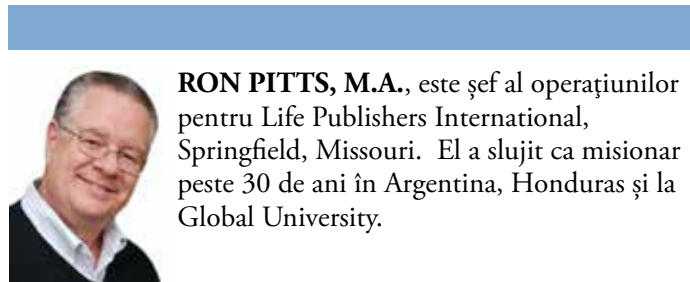
Lumea afișează o varietate de remedii rapide și false pentru problemele vieții. Este trist, dar acestea au un preț mare, iar rezultatul lor este dezamăgitor. În acest text, mulțimile erau entuziaste, nu doar din dorința de a fi vindecate și eliberate. Euforia lor a izvorât din realitatea faptului că au aflat mai mult decât un răspuns la problemele din viața lor. Ele descoperiseră că deși uneori dura mai mult decât credeau și cu toate că metodele Lui difereau de la om la om, mesajul Lui avea autoritatea cerului. Iată un om cu un mesaj și cu o lucrare în care își puteau pune încrederea, indiferent de provocările vieții. Iată un om care „pe toate le face bine”.

Dacă vă frământați pentru că rugăciunile voastră nu au primit răspuns încă, nu uitați: „El pe toate le face bine”.

Dacă vă simțiți lăsat în urmă sau lăsat pe dinafară, în timp ce alții sunt în prima linie a binecuvântărilor, nu uitați: „El pe toate le face bine”.

Dacă simțiți presiunea dorinței de „a face lucrurile să se întâmple” și de a vă umple autobuzul, dar nu se întâmplă nimic, iar autobuzul este gol, nu uitați: „El pe toate le face bine”.

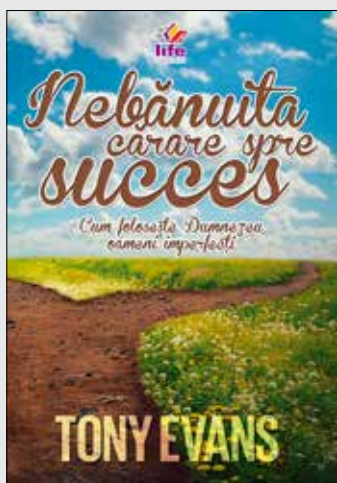
Oriunde v-ați afla în călătoria vieții, nu uitați că Isus este pe drum înspre situația voastră, El nu a uitat unde vă aflați, El vă cunoaște nevoile personale, de aceea vă puteți încrede pe deplin în El. Când veți fi trecut prin această vale și veți privi în urmă spre această încercare, fiți sigur că veți fi ca această mulțime din Decapole declarând: „El pe toate le face bine... pentru mine!”

RON PITTS, M.A., este șef al operațiunilor pentru Life Publishers International, Springfield, Missouri. El a slujit ca misionar peste 30 de ani în Argentina, Honduras și la Global University.

NEBĂNUITA CĂRARE SPRE SUCCES

» TONY EVANS

În ciuda eșecurilor și stângăciilor tale, Dumnezeu are abilitatea – și chiar dorința – de a transforma situația în care te afli din damnare într-o viață înfloritoare. De fapt, Dumnezeu se delectează în a folosi oameni imperfecti care au falimentat, au păcătuit sau au ratat din plin ocazia de a împlini voia Lui.

Tu unde te afli? Ai dat și tu greș?

Nu contează. Asemenea bărbaților și femeilor din carte, se poate că te-ai încadrat și tu pe mirabila traiectorie către succes pe care ți-a pregătit-o Dumnezeu, în timp ce nu ai nici cea mai vagă idee despre cum stau lucrurile.

Nu crezi că a sosit vremea să primești încurajare și să descoperi în ce mod dorește Dumnezeu să te folosească pe tine?

204 p. • 14 x 20,5 cm • **21,80 lei**

„Totul este relativ” și alte afirmații absolute:

de Paul Copan

Probabil ați mai auzit acest gen de afirmații relativiste: „Lucrul acesta este adevărat pentru tine, dar nu și pentru mine” sau „Aceasta este realitatea ta” sau „Cine ești tu să spui că altcineva a greșit?” S-ar putea ca unii să vă creadă arogant sau chiar periculos deoarece credeți în „adevăr” sau în „standarde morale”. Relatiști se mânia pe non-relatiști, ceea ce este ciudat dacă ne gândim mai bine. Papa Ioan Paul al II-lea a numit acest fenomen „dictatura relativismului”.

În acest articol voi aborda două probleme majore ale relativismului, faptul că se auto-infirmă sau se contrazice pe sine și faptul că este selectiv. În a doua parte a acestui articol voi oferi câteva răspunsuri practice la adresa relativismului.

PROBLEMELE RELATIVISMULUI

1. Relativismul se auto-infirmă: relațiști cred că perspectiva lor este adevărată pentru toți

Înainte să evaluăm relativismul, haideți să definim niște termeni. Ce înțelegem prin *relativism* și *adevăr*? Cât suntem aici, haideți să privim și la doi termeni cu încărcătură folosiți adesea greșit – *toleranță* și *judecat*.

a. Definirea relativismului și a adevărului. Relativismul este viziunea că o anumită credință sau filozofie de viață poate fi adevărată pentru cineva și neadevărată pentru altcineva. Când vine vorba de moralitate, credințele morale ale unei persoane sau ale unei culturi pot fi „corecte” pentru aceasta,

dar nu neapărat și pentru alții. Adevărul este relativ, adică depinde de sentimentele și preferințele mele personale, de momentul istoric sau de cultură.

Antonimul relativului este absolutul sau obiectivul. Adevărul nu depinde de ce cred oamenii sau de perioada istorică în care aceștia trăiesc. Chiar dacă toți ar crede că pământul este plat, el tot rotund ar fi.

Ce este atunci *adevărul*? Adevărul este o corespondență cu realitatea. Dacă o credință, o întâmplare, o idee sau o afirmație nu se potrivește cu realitatea, cu felul în care sunt lucrurile în realitate, atunci aceasta este falsă. Afirmația „luna este făcută din cașcaval” este falsă, deoarece nu corespunde realității. *Doar realitatea spune despre un lucru că este adevărat sau fals. O afirmație adevărată este fidelă realității.*

b. De ce sunt relațiști absolutiști: În ciuda pretențiilor relațiștilor, aceștia cred că următoarele lucruri sunt adevărate în dreptul tuturor, nu doar pentru ei:

- Nu afirmați despre altcineva că greșește.
- Toate viziunile sunt la fel de acceptabile.
- Nu vă impuneți moralitatea altora.
- Trebuie să fiți „toleranți” și nu să „judecați”.
- Trebuie să aveți mintea deschisă.

Să luăm câteva slogane și afirmații tipic relativiste, care se dovedesc a fi un exercițiu de auto-infirmare:

- *Adevărul este doar o problemă de perspectivă:* Este adevărat („greșiți dacă nu sunteți de acord cu perspectiva mea”) sau este doar *o altă perspectivă trivială*?
- *Nu există date reale, ci doar interpretări:* Este acesta un fapt sau doar o interpretare?
- *Puteți face orice vreți, atâta timp cât nu răniți pe cineva:* De ce este greșit să rănești pe cineva? Nu este acesta un standard moral pe care n-ar trebui să-l încălcăm?
- *Puteți face orice vreți, atâta timp cât este vorba despre doi adulți care consimt la acel lucru:* De ce să respectăm această regulă absolută a consensului între adulți?

c. Relativismul, toleranța și judecata: Ați avut vreodată o conversație cu cineva care v-a acuzat să nu sunteți tolerant? Sau poate că v-a întrebat cineva disprețuitor: „Cine sunteți să judecați pe alții?” O sugestie: Nu răspundeți imediat acuzației, ci cereți o definiție. Încercați să aflați ce înțelege

acel relativist prin toleranță și judecată. După cum se va dovedi, relativității folosesc termeni pe care nici ei nu-i pot respecta. Ei se consideră o excepție de la propria lor regulă.

Potrivit unei înțelegeri clasice a toleranței înseamnă a suporta ceea ce o anumită persoană consideră greșit sau fals.¹ Noi nu tolerăm ciocolata sau înghețata. Ne bucurăm de ele. Cu toate acestea, toleranța a ajuns să însemne „a accepta că toate perspectivele sunt adevărate sau legitime în egală măsură”. De aceea, a nu fi de acord cu altcineva este o dovadă de aroganță. Dar cum poate cineva accepta atât budismul (care îl respinge pe Dumnezeu) cât și credința creștină (care afirmă existența lui Dumnezeu)? Este pur și simplu o contradicție.

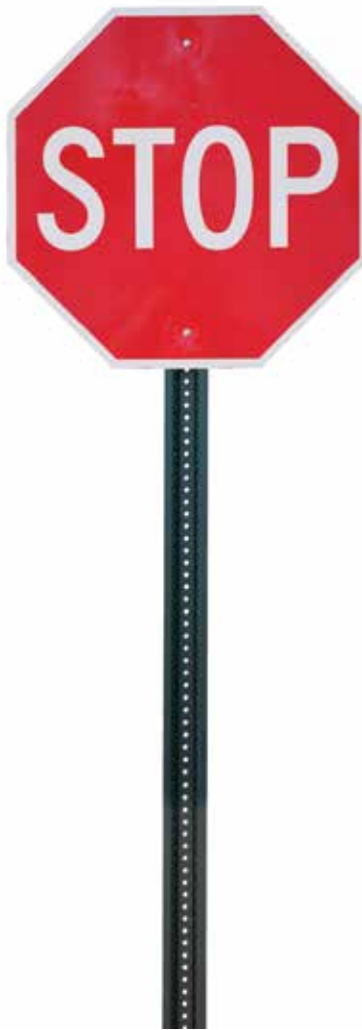
Ce putem spune despre judecată? Relativistilor le place să citeze Matei 7:1: „Nu judecați ca să nu fiți judecați.” Ei spun că aceasta înseamnă a afirma despre altcineva că greșește. Aceasta este însă ceea ce vrea Isus să spună? Nici vorbă. În primul rând, nu are sens: dacă cineva vă acuză că „judecați”, nu vă judecă acea persoană pentru că judecați pe altcineva? În al doilea rând, Isus însuși a avut divergențe puternice cu oponenții Lui religioși (vedeți „vai-urile” din Matei 23). În al treilea rând, Isus a spus: „Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate” (Ioan 7:24).

Contextul din Matei 7 indică o problemă pe care oamenii trebuie să o rezolve, paiul din ochiul celuilalt. Credințioșii nu ar trebui să aibă un sentiment de superioritate morală („judecând” sau „fiind critici”), ei ar trebui să se cerceteze pe sine mai întâi (să-și scoată bârna din ochi) înainte de a confrunta păcatul altcuiva și să aibă un spirit de smerenie (comp. cu Galateni 6:1).

2. Relativismul este selectiv: oamenii sunt de obicei relativști despre Dumnezeu/religie și etică

a. Relativștii nu sunt relativști în privința lucrurilor triviale care nu le pun sub semnul întrebării autonomia personală: Oamenii nu sunt relativști în ce privește semnele de circulație, faptul că pământul este rotund, în ce privește câștigătorii Super Bowl sau în ce privește bursa. Oamenii nu sunt relativști cu privire la etichetele sau indicațiile de pe flacoane („acestea sunt valabile pentru farmacist, dar nu și pentru mine”). Ei nu afirmă că

Oamenii
nu sunt relativști
în ce privește semnele
de circulație, faptul că
pământul este rotund,
în ce privește câștigătorii
Super Bowl sau
în ce privește bursa.

„Parisul o fi în Franța pentru unii, dar nu și pentru alții”.

Oamenii sunt relativști în principal în ce-L privește pe Dumnezeu și moralitatea. Este evident că existența lui Dumnezeu, autoritatea cosmică, schimbă jocurile. El are dreptul asupra vieților noastre. Dacă motivația relativismului este autonomia personală sau libertatea și nu adevărul, atunci Dumnezeu este perceput ca o amenințare care îi constrânge. Acum, motivațiile greșite nu dovedesc netemeinicia relativismului. Acestea ne amintesc să nu presupunem că relativștii nu au nevoie de altceva decât de niște lecții de logică care să-i „îndrepte”. Ei vor ridica doar din umeri, vor spune „cum zici” și vor merge mai departe.

b. Relativștii devin niște absolutști morali când vine vorba de drepturile și proprietatea lor. Când vine vorba de etică, dacă oamenii cred că torturarea copiilor ca amuzament sau violul sunt „corecte pentru unii oameni, dar nu și pentru alții”, atunci nu au reflectat suficient de profund asupra temeiului moralității. Astfel de oameni nu au nevoie de un argument, ei au nevoie de ajutor.

Filozoful creștin J. P. Moreland a scris despre o întâlnire inspiratoare pe care a avut-o cu un student al Universității din Vermont.² Moreland vorbea într-un internat când un student relativist care locuia acolo i-a spus: „Ceea ce este adevărat pentru dumneavoastră este adevărat pentru dumneavoastră, iar ceea ce este adevărat pentru mine este adevărat pentru mine. Dacă ceva funcționează în cazul dumneavoastră deoarece credeți în lucrul acela, e bine. Dar nimeni nu trebuie să-și impună propria viziune asupra celorlalți, căci totul este relativ.” Când Moreland a plecat, a scos din priză casetofonul studentului și a dat să iasă pe ușă cu el.

Studentul a protestat spunând: „Hei, ce faceți?... Nu puteți face asta.”

„Nu ai de gând să-mi impui că este greșit să-ți fur casetofonul, nu-i așa?” i-a răspuns Moreland. A continuat apoi spunând studentului că, atunci când le convine, oamenii spun că nu le pasă de moralitatea sexuală sau de copiatul la examene. Ei devin însă niște absolutști morali repede când cineva le fură lucrurile sau le încalcă drepturile. Cu alte cuvinte, sunt relativști morali selectivi.

¹ Maurice Cranston, „Toleration,” în Paul Edwards, ed., *Encyclopedia of Philosophy*, vol. 8 (New York: Macmillan/Free Press, 1967), p. 143.

² J.P. Moreland, *Love Your God With All Your Mind* (Colorado Springs: NavPress, 1997), 153,54.

Foarte interesant, peste câteva săptămâni acel student a devenit un urmaș al lui Cristos pentru că a recunoscut legătura dintre Dumnezeu și demnitatea și drepturile omului – Dumnezeu ne-a creat după chipul Său. Îmi place să spun bisericii că aceasta ar putea fi o nouă metodă de evanghelizare numită „Furând casetofoane pentru Isus”.

Pe când vorbeam la un forum deschis organizat în Oswego, New York, într-o seară de iarnă, am provocat o tânără care mă acuza că eram „etnocentric”. (Bineînțeles că ea credea că a fi etnocentric este ceva greșit din punct de vedere moral.) De ce? Pentru că eu credeam că moralitatea mea trebuia impusă tuturor.

„Dacă mergeți pe o alee întunecată și vă așteaptă un atacator care caută să vă violeze, însă pe aceeași stradă trece o persoană dispusă să vă ajute, ați dori ca această persoană să-și impună moralitatea asupra atacatorului dumneavoastră?” i-am răspuns.

Tremurând vizibil mi-a răspuns: „Îmi distorsionați cuvintele”.

„Deloc”, am spus. „Idea mea este că ne este ușor să fim relativiști când răul este departe și nu mă deranjează. Când cineva îmi violează drepturile, sau mă violează pe mine, atunci recunosc că acel lucru este greșit.”

Titlul discursului pe care l-am ținut la Universitatea de Stat Kennesaw de lângă Atlanta era „Când rasismul și bigotismul sunt acceptabile”.³ Ziarul școlii nu a dorit să facă publicitate discursului meu „intolerant”. Din fericire, un redactor creștin a explicat: „Nu poți fi un relativist și să te opui rasismului și bigotismului. Dacă o faci, nu mai ești cu adevărat un relativist.”

Haideți să tragem împreună câteva concluzii. În primul rând, *relativismul este o credință a comodității*, nu ne provoacă din punct de vedere intelectual sau moral. De ce să ne frământăm cu provocările intelectuale sau morale? Relativismului este un mod de gândire lenes.

În al doilea rând, *adevărul este inevitabil*. Pe când era la liceu, fiica mea Valerie nu și-a ridicat mâna când profesoara a întrebat clasa: „Câți dintre voi credeți că nu există adevăr?” Când a întrebat-o pe Valerie de ce nu și-a ridicat mâna, ea a răspuns: „Dacă spuneți că nu există adevăr, spuneți de fapt că este adevărat că nu există adevăr. A nega adevărul înseamnă de fapt a-l afirma.”

În al treilea rând, *cunoașterea este inevitabilă*. Oamenii care spun „nu puteți cunoaște” se pare că știu că nu puteți cunoaște. Până și scepticii, care pun sub semnul întrebării cunoașterea, par să știe că gândirea lor trebuie să urmeze

Mulți așa-ziși creștini trăiesc cu o mentalitate relativistă. E de mirare de ce observatorii din afară nu văd nimic atractiv la ei?

anumite legi ale logicii, neputând să-i înșele în mod sistematic.

În al patrulea rând, *chiar dacă am fi limitați și subiectivi, aceasta nu înseamnă că nu putem cunoaște cu adevărat*. De ce să credem că trebuie să cunoaștem sută la sută cu certitudine? Dacă oamenii insistă asupra acestui lucru, de unde știu ei sau cum pot ei demonstra că pentru a cunoaște cu adevărat este nevoie de o certitudine deplină? Nu pot.

În al cincilea rând, *ne trezim mereu confruntându-ne cu realitatea, ambuteiaje în trafic, cancer, SIDA în Africa*. Nu avem controlul asupra acestor realități. Aceste lucruri nu sunt adevărate doar pentru unii oameni, iar pentru alții nu. Dacă ar fi așa, relativismul ar deveni o modalitate facilă de a scăpa de problemele majore ale lumii: „SIDA sau poluarea pot fi o problemă pentru unii oameni, nu și pentru mine.” Nu, relativismul a pierdut contactul cu realitatea. Mai mult chiar, el distruge suflete. Autoarea creștină, Dorothy Sayers, scrie despre „toleranță” relativiștilor: „În lume își spune Toleranță, dar în iad i se spune Disperare. Este complicele celorlalte păcate și pedeapsa lor cea mai mare. Este păcatul ce nu crede nimic, nu-i pasă de nimic, nu caută să cunoască nimic, nu interferează cu nimic, nu se bucură de nimic, nu iubește nimic, nu urăște nimic, nu găsește niciun rost în

nic, trăiește pentru nimic și rămâne în viață doar pentru că nu există nimic pentru care să moară.”⁴

CUM SĂ NE APROPIEM DE RELATIVIȘTI

Cum să-i abordăm pe adepții relativismului? Cum îi ajutăm, prin harul lui Dumnezeu, să facă un pas sau doi spre a-L îmbrățișa pe Cristos?

a. Întrebați-i de ce susțin poziția pe care o susțin. Probabil vă vor da motive obiective pentru acea poziție: „Sunt atâția oameni cu atâtea credințe diferite”, este unul dintre motive, pe care îl vor considera incontestabil. De multe ori însă relativismul izvorăște din incapacitatea de a crede și a de se dedica. Acesta ar putea fi un bun punct de pornire al discuției.

b. O viața creștină bine trăită vorbește mai clar unui relativist decât niște răspunsuri logice: Relativistii pot rămâne indiferenți față de contradicțiile pe care le scoatem în evidență, dar le este greu să rămână indiferenți față de o viață caracterizată de dragoste și integritate: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Începeți să construiți relații cu relativistii și să trăiți o viață integră, aceasta va da în vileag superficialitatea și egoismul propriei lor existențe.

³ While my topic was provocative, the substance of the lecture condemned racism/bigotry on the basis of moral absolutes.

⁴ Dorothy Sayers, *Christian Letters to a Post-Christian World* (Grand Rapids: Eerdmans, 1969), p. 152.

c. Relatiștii cred cĂ sistemul lor de credinșe aduce libertate, cĂnd Ăn realitate aduce o viașĂ de captivitate, robire și dependenșe. Relativismul transformĂ oamenii Ăn umbre ale umanitĂșii. Mulșii necredincioșii presupun cĂ autoritatea lui Dumnezeu le va submina bunĂstarea. Ăn mod ironic, lucrurile stau tocmai invers: „Pentru cĂ oricine va vrea sĂ-și scape viașĂ, o va pierde; dar oricine Ăși va pierde viașĂ pentru Mine, o va cĂștiga” (Matei 16:25). Isus a spus: „adevĂrul vĂ va face slobozi” (Ioan 8:32), iar cĂteva versete mai tĂrziu leagĂ aceastĂ libertate de Sine: „Deci, dacĂ Fiul vĂ face slobozi, veșii fi cu adevĂrat slobozi” (Ioan 8:36).

Pastorul Tim Keller sfĂtuiește creștinii sĂ nu „certe” relativiștii pur și simplu datoritĂ relașilor intime premaritale sau a perspectivelor siropoase asupra adevĂrului ale acestora. Acestea nu sunt decĂt simptomele unei probleme mai profunde: „Ăn loc sĂ le spun cĂ pĂcĂtuiesc cĂnd se culcĂ cu prietena sau prietenul, le spun cĂ pĂcĂtuiesc deoarece așteaptĂ ca aceste aventuri amoroase sĂ le ofere scopul de care au nevoie Ăn viașĂ, justificarea și mĂntuirea de care au nevoie, acele lucruri pe care ar trebui sĂ le primeascĂ de la Dumnezeu. AceastĂ idolatrie conduce la anxietate, obsesie, invidie și resentimente. Am constatat cĂ atunci cĂnd le descriu viașĂ Ăn termenii idolatriei, oamenii postmoderni nu se mai Ămpotrivesc. Cristos și mĂntuirea Lui pot fi prezentate nu atĂt de mult ca singura lor speranșĂ de iertare (nu Ăn acest moment), ci ca singura lor speranșĂ de libertate.”⁵

d. CĂnd discutașii cu relativiștii gĂndișii Ăn termeni relașionali. Don Everts și Doug Schaupp lucreazĂ ca pastori ai studenșilor ĂmpreunĂ cu organizașia InterVarsity Christian Fellowship. Cartea lor, *I Once Was Lost: What Postmodern Skeptics Taught Us About Their Path to Jesus*, este plinĂ de experienșele unor relativiști sau postmoderniști care și-au gĂsit drumul spre Cristos. Primul pas major pe care l-au fĂcut cu toșii a fost acela de a trece de la neĂncrederea la Ăncrederea

⁵ Tim Keller, „The Gospel in All Its Forms,” *Revista Leadership Journal* 29/2 (2008): 6, (paginĂ acesatĂ pe 1 mai 2013).

Ăn niște creștini dedicașii și plini de dragoste. Mulșii relativiști nu se gĂndesc la Cristos deoarece nu au Ăncredere Ăn oameni, Ăn general, și probabil Ăn creștini, Ăn special. Creștinismul trebuie sĂ fie un loc sigur pentru relativiști, astfel ca, prin harul lui Dumnezeu, sĂ poatĂ trece de la automulșumire la curiozitate, de la Ămpotrivire la deschidere, de la hoinĂrealĂ la o cĂutare intenșionatĂ a adevĂrului, și spre o intrare Ăn ĂmpĂrĂșia lui Dumnezeu, Ăn final.

Mulșii așĂ-zișii creștini trĂiesc cu o mentalitate relativistĂ. E de mirare de ce observatorii din afarĂ nu vĂd nimic atractiv la ei? Trebuie sĂ ne ĂntrebĂm: VĂd relativiștii o viașĂ schimbatĂ care cere o explicașie supranaturalĂ? Sau vĂd o viașĂ neschimbatĂ care nu face altceva decĂt sĂ le reconfirme relativismul? Credincioșii fiind, nu este suficient sĂ scoatem Ăn evidenșĂ caracterul contradictoriu și natura selectivĂ a relativismului, ci trebuie sĂ dĂm Ăn vileag carapacea amabilĂ, dar goalĂ a acestuia.

Paul Copan, este profesor și președinte al catedrei de filozofie și eticĂ a UniversitĂșii Palm Beach Atlantic din West Palm Beach, Florida, USA. El este autorul și editorul a numeroase cĂrșii, printre care și *When God Goes to Starbucks*; *True for You, But Not for Me*; *That's Just Your Interpretation*; *Creation Out of Nothing*; *Is God a Moral Monster?*

Making Sense of the Old Testament God; și *The Paul Copan Apologetics Collection* (6 volume). El este totodatĂ președinte al SocietĂșii Filozofice Evanghelice.